

SLAP

LIST UČENIKA OSNOVNE ŠKOLE DOBRIŠE CESARIĆA, ZAGREB / BROJ 27/ GODINA 2025. / CIJENA 2 EURA

Sufinancirano sredstvima
programa Europske unije
Erasmus+

TEMA BROJA – KAPLJICE MUDROSTI, SLAPOVI ZNANJA

Dragi Slapoljupci!

Znate li koji su vjesnici jeseni? Šuštanje lišća, šapat kapljica kiše i nova školska godina! Kapljice kiše šapnule su nam da s nestrpljenjem iščekujete novi broj Slapa. Vaša znatiželja i poticajne pohvale šušte poput lišća obvezujući nas da ne iznevjerimo očekivanja. Zato smo, pripremajući ovaj broj, odlučili biti novinari istražitelji.

Istražili smo kako kapljice mudrosti i slapovi znanja teku sjećanjima naše škole već šezdeset godina čuvajući u sebi sjećanje na pjesnika Dobrišu Cesarića. Sadašnji i bivši djelatnici otkrili su što za njih znači biti dio škole koja nosi Cesarićevo ime. Zavrili smo u spomenar naše škole kako bismo se prisjetili dragocjenih školskih trenutaka i uspomena. Bivši učenici naše škole prisjetili su se anegdota iz osnovnoškolskih dana. Zagrepčani su, prisjetivši se detalja iz Cesarićeva života na TikToku, dokazali da sjećanje na Cesarića ne blijedi. Ako želite da vas se uvijek sjećaju, morate biti dobri domaćini. Ove godine ugostili smo trojicu mladića iz Zajednice Cenacolo koji su nam opisali svoju borbu s ovisnostima. U školi se održavala i izložba "Dragi Lastane" kojom smo odali počast časopisu "Modra lasta" koji postoji već sedamdeset godina. Posjetio nas je i bivši ravnatelj otkrivši nam mnoge školske tajne.

Svi znamo da je kod kuće najljepše, no istraživački duh i dalje nas potiče na otkrivanje ljepota Hrvatske i Europe. Putovali smo Njemačkom i Austrijom da bismo se na kraju ipak vratili u Hrvatsko zagorje i posjetili Cesarićevu nećakinju u dvorcu Sveti Križ Začretje. Šećući dvorcem, shvatili smo da kulturu trebamo njegovati. Preslušavajući magnetofonske vrpce Radija Cesarić, saznali smo da su Cesarići u 20. stoljeću posvećivali više pažnje glazbi i kulturi.

Otkrivajući Prirodoslovni muzej, Muzej smijeha i Novigradsko proljeće slagali smo vlastiti kulturni mozaik. Sudjelovali smo na županijskoj i državnoj smotri LiDraNo ostvarivši uspjehe s literarnim, novinarskim radovima i sa Slapom. Kulturno uzdizanje podrazumijeva stalno usavršavanje u svojem poslu. Kako biti savjestan i kulturni novinar otkrit će vam poznata novinarka.

Da biste se mogli kulturno uzdizati i postizati uspjehe, trebate biti fizički i psihički zdravi. Naši učenici dat će vam savjete o tome kako prihvatiti svoj izgled i ostati mentalno stabilan bez gledanja u ekrane. Čitajući intervju sa školskom psihologinjom i logopedkinjom, shvatit ćete da su logopedija i psihologija zanimljive te da ne morate biti "ludi" kako biste posjetili psihologa. Na kraju se zabavite uz Zabavnik za razbibrigu i veselje! Ako vas listanje Slapa ispuni zadovoljstvom, probudi vašu intelektualnu radoznalost i proširi vidike, bit ćemo zadovoljni!

Uredništvo Slapa

SADRŽAJ

Tema broja - Kapljice mudrosti, slapovi znanja

Cesarić na Tik-toku	3
Što su Cesarići slušali 1969./1970.?	3
Što Cesarići znaju o Cesariću?	4
Cesarić na satu Hrvatskoga jezika	5
Cesarić u Cesariću	6
Ravnatelj prije ravnateljice	7
Spomeni se svoje škole	8
Cesarićka u duši!	9
Anegdote bivših Cesarića	10
Veliki čitaju malima	10, 11
Poezija	11

U retrovizoru

Uspjesi na natjecanjima	12, 13
Lidrano, hotel i okrugli stol	14
Novinarka o novinarstvu	15
Lastan u gostima	16
Svjetlo na kraju tunela	17
Tamo gdje ruže govore - susret s Malim princem	18
Sakura Kotokawa i zabavni origami	19

Skitamo, tragamo, putujemo

Ploveći Innom, rudnikom i Arenom	20
Novigradske srodne duše	21
Lomat Suomessa	22, 23
Znanstvenica iz dvorca	24
Izlet za poželjeti	25

Zdravstveni odgoj

Ekranizam	26
Ostani mentalno zdrav	27
Reci rrr!	28
Osmijeh koji razumije	29
Pomoći je lako, a Cesarići znaju kako	30

Kulturni mozaik

Dramska grupa u našoj školi	31
Vremeplovac Borna	32
Poema s puno problema	32
Klik u stvarnost	33
Vjetrenjače nisu prepreka	33
Onda kada smo se izgubili	34, 35
Smijeh je lijek	36
Prirodoslovni muzej	36, 37
Blokovi avanture na velikome platnu	37

Zabavnik

Školski vicevi, rebus, osmosmjerka	38
Cesarićeva i školska križaljka	39
Likovna galerija	40

Naslovnica:

Profil Dobriše Cesarića u tehnici linoreza učenica 7. a razreda:
Lane Opačak i Franke Salmić

IMPRESUM

SLAP- List učenika Osnovne škole Dobriše Cesarića, broj 27, god. 2025.

Izdavač: Osnovna škola Dobriše Cesarića
Zagreb, K.Š. Đalskog 29
Tel / fax: 01 2339 884
e-mail: os.dobrise.cesarica@inet.hr

Odgovorne urednice:
Gabrijela Kovačević, mag. prim. educ,
Martina Hainešek, mag. educ. philol. croat,
Kristina Kvakan Radaš, mag. educ. philol. croat,
Ivona Šućurović Papac, mag. educ. philol. croat

Uredništvo: Lena Draušnik, 4.a, Maja Korkut, 4.a, Paola Markoš, 4.a, Atena Orešković, 4.a
Una Papa Ciprić, 4.a, Ema Šćepanović, 4.a,
Dora Stijelja, 4.b, Maša Šimić, 4.b, Leon Samarin 6.a, Borna Čulig, 6.a, Dora Petračić, 6. b, Lucija

Susović, 6. b, Katja Vranić, 8. a, Lara Kufner, 8. a, Petra Kvesić Lozić, 8. b, Ema Grahovac, 8. b, Linda Neziri, 8. b i Ivona Đurinek, 8. b

Grafičko oblikovanje i priprema:
Danica Bobinac, mag. art

Tisak: Macan d.o.o., Ljubijnska 52, Zagreb
Naklada: 200 primjeraka
ISSN 1332-1501

Cesarić na TikToku

Učenici Novinarske skupine petih razreda odlučili su Dobrišu Cesarića približiti mladima — i to na njima najbliži način: putem najpopularnije svjetske društvene mreže — TikToka!

Jednoga prijedpodneva Cesarići su se „raširili“ po Trgu bana Jelačića, Ilici i Gornjem gradu, kako bi istražili koliko naši sugrađani znaju o životu i djelu Dobriše Cesarića.

Što su sve saznali i snimili možete i vi pogledati — dovoljno je da očitajte QR kod i uživate u njihovoj kreativnosti!

Skeniraj i pogledaj naš TikTok!

Tena Divald, 5.a

Radio Cesarić

Što su Cesarići slušali 1969./1970.

Čišćenje starih ormara povodom 60. obljetnice naše škola bila je izvrsna ideja. Naišli smo na tri magnetofonske vrpce naziva „Radio Cesarić 1969./1970.“ koje smo digitalizirali kako bismo saznali kakvu su glazbu Cesarići slušali u 20. st.

Zapanjujuće je imati u rukama tri magnetofonske vrpce iz 1969./1970. koje su dio prošlosti naše škole. Na njih su snimljene tri emisije naziva „Radio Cesarić“. Tema prve radioemisije bila je „Susret s kompozitorima“. Preslušavajući snimku, saznajemo da su u našoj školi gostovali Branimir Sakač, Milo Cipra, Bruno Bijelinski i Milko Kelemen — značajni kompozitori 20. stoljeća. U intervjuima s voditeljem emisije razgovarali su o likovnim, glazbenim i književnim elementima u svojim djelima. Kompozitori imaju zanimljive stavove o glazbi, a nama je u sjećanju ostalo nekoliko rečenica koje je tijekom razgovora izrekao kompozitor Milo Cipra: „Važno je ono što nas je u životu začudilo i pred čime smo zastali. Stvarajući glazbu, umjetnički odgovaramo na unutarnja nespokojsva i na uvijek neutaženu žeđ između ljepote i sklada. Nemir i traženje nepresušan su izvor inspiracije.“

Sljedeća radioemisija traje kraće. Budući da se tijekom radioemisije čuju samo skladbe koje voditelj pušta, nepoznata je tema. Prepoznali smo stihove pjesme „Kad bi svi ljudi na svijetu“. Snimljeno je i uvježbavanje za školsku priredbu uz snažan glas voditelja: „Proba. Jedan, dva, tri, četiri, pet, šest.“

Tema treće radioemisije je „Ciklus Priče i bajke“. Na početku voditeljica čita bajku „U laži su kratke noge“. Voditeljica priča o tome da bismo svaki dan trebali biti nasmijani i veseli, stoga je pročitala nekoliko priča kako bi se slušatelji nasmijali. Jedna šaljiva priča ostala nam je u sjećanju.

Žaba i patak

Ovo je đaka prvaka Brane prvi domaći zadatak. Zove se „Pjesma o žabi koju je pojeo patak“. Čuvena žaba zvana Krekešić Kreka izjavi jednoga dana da joj je dosadna rijeka. Riba je svaka nijema i vrba svaka drijema. Krekino „kre-kre-krak“ ne sluša čak ni rak. Ostavi Kreka rijeku. Livadom počne lutati. Naiđe stari patak i odluči je progutati. Ovu je pjesmu našao nestašni vjetar i otpuhao s Branina stola i dao je patku da čita. Patak po njoj šeta. Nogama svud je kalja i reče: „Ne mogu pjesmu jesti i zato ništa ne valja!“

Slušanje radioemisija potaknulo nas je na pitanje — Jesu li Cesarići tada više pažnje posvećivali umjetnosti i čitanju? Bilo bi zanimljivo provesti istraživanje o tome u našoj školi.

Borna Čulig, 6. a

Magnetofonske vrpce.

Što Cesarići znaju o Cesariću?

Cesarić je puno više od pjesnika — čovjek koji pod svojim imenom okuplja mnoštvo učitelja i djelatnika koji godinama zajedno rade.

Djelatnici naše škole sudjelovali su u anketi povodom 60. rođendana škole. Postavili smo im tri pitanja: „Što znate o Dobriši Cesariću?“, „Koje Cesarićeve stihove pamтите?“ i „Što za vas znači raditi u OŠ Dobriše Cesarića?“ Pročitajte zanimljive komentare.

Znam da je Cesarić autor stihova „Teče, teče jedan slap...“. Za mene je u OŠ Dobriše Cesarića kućna atmosfera, osjećam se ugodno kao kod kuće.

Jedan je od najvećih pjesnika 20. stoljeća; najpoznatiji stihovi koje pamtim i vjerujem da ih svi znaju su „Teče, teče i teče jedan slap, što u njemu znači moja mala kap...“ OŠ Dobriše Cesarića moj je drugi dom u kojem je moja druga obitelj. Volim te, škole!

Učiteljica Mirna Šibenik priča o tome kako je kao djevojčica upoznala Dobrišu Cesarića.

Dobriša Cesarić bio je pjesnik čije pjesme mnogi pamte. Još sam kao školarka naučila pjesme „Vočka poslije kiše“ i „Slap“ čije stihove i danas pamtim. Raditi u ovoj školi za mene je nešto posebno. Ovo je prva škola u kojoj radim i zauvijek ću je pamtiti po ugodnoj atmosferi.

O Cesariću znam mnogo. Pamtim stihove: „Rakije, rakije amo jer utjehe nema u vodi...“ Raditi u OŠ Dobriše Cesarića za mene znači puno.

Cesarić je za mene pjesnik koji stihovima potiče na razmišljanje o životu. Puno sam se puta pitala što znači moja malena kap u slapu života. Zahvaljujem Cesariću što pod svojim imenom okuplja kolektiv koji je srdačan, složan i uvijek spreman pomoći.

O Cesariću znam gdje je i kada rođen, gdje je stvarao i o čemu je pisao. Inspiraciju je pronalazio u svakodnevnim situacijama i ljudima koje je viđao. Najupečatljivija njegova pjesma je „Balada iz predgrađa“ koja jednostavno opisuje život i izmjenu ljudi, života i smrti. Ta nam pjesma pokazuje kako su naše brige nama velike, a svijetu nebitne. Raditi u našoj školi za mene je simbolično jer volim Cesarićevu poeziju.

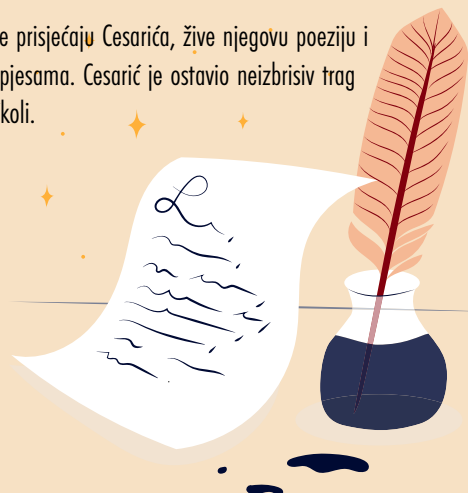
O Cesariću znam da je rođen u Požegi, da je bio hrvatski pjesnik te da je živio u doba modernizma. Pamtim stihove pjesama „Vočka poslije kiše“ i „Slap“ jer su mi to najdraže pjesme od djetinjstva. Raditi u OŠ Dobriše Cesarića za mene znači sreću. Sretna sam što sam svakog dana uz djecu i što ih mogu nečemu naučiti i približiti im svoju ljubav. Isto tako sretna sam što imam kolege koji su uvijek tu kad ih trebam.

Raditi u školi za mene znači povratak u djetinjstvo, čast i ponos jer mi je Dobriša Cesarić nekoliko godina bio susjed. Sjećam se njegova balonera i štapa... Jednom sam idući u dućan s majkom sreća Dobrišu Cesarića. Mama mi je rekla da je on hrvatski pjesnik. Tada mi to ništa nije značilo. Tek sam puno kasnije shvatila njegovu vrijednost...

Znam da je Cesarić iz mog rodnog grada i znam ponešto o njegovu životu i stvaralaštvu. Pamtim stihove pjesama „Vočka poslije kiše“ i „Slap“. Za mene rad u OŠ Dobriše Cesarića znači puno jer sam ispunjena i radim ono što sam oduvijek željela te živim sve to s dragim ljudima s kojima dobro surađujem te se osjećam sretno i ispunjeno.

Djelatnici naše škole rado se prisjećaju Cesarića, žive njegovu poeziju i sjećaju se stihova njegovih pjesama. Cesarić je ostavio neizbrisiv trag u hrvatskoj poeziji i našoj školi.

Katja Vranić, 8. a

Cesarić na satu Hrvatskoga jezika

U listopadu su za lektiru učenici sedmoga razreda čitali pjesme našega Dobriše Cesarića, pjesnika po kojemu je škola dobila ime te su na satu imali nekoliko zanimljivih radionica. Obrada lektire protekla je u stvaralačkom i poticajnom ozračju, a učenici su imali priliku dublje zaroniti u svijet pjesničkih slika i emocija našeg Cesarića.

Umjesto klasičnog pristupa lektiri, učiteljica Hrvatskoga jezika Martina Hainešek ovoga je puta aktivnosti usmjerila na kreativno izražavanje i osobni doživljaj poezije, a učenici su pokazali veliku motiviranost i razumijevanje pjesničkoga izraza. Jedna od zanimljivih aktivnosti bila je izrada blackout poezije kojom su učenici iz postojećih tekstova izabirali riječi i stihove koji su ih se posebno dojmili, a preostali dio teksta obojili ili zacrnili, stvarajući tako sasvim nove i osobne pjesničke cjeline. Neki su se učenici okušali i u likovnom izražavanju stvarajući slike inspirirane motivima iz Cesarićevih pjesama. Pritom su se osobito istaknuli motivi gradske svakodnevice i prirode.

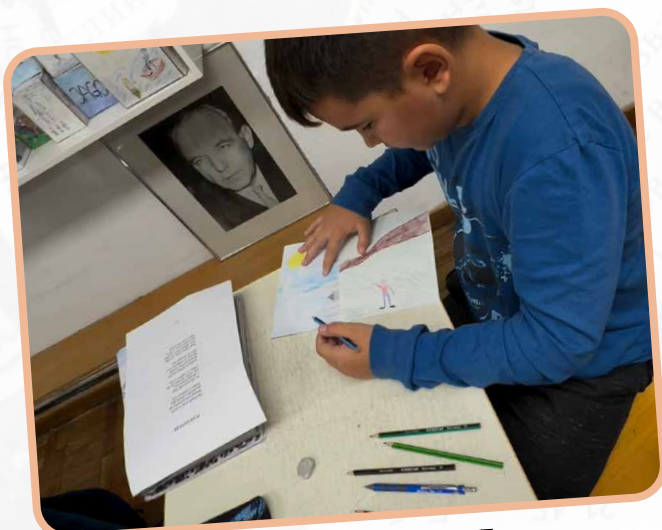
Posebno treba istaknuti doprinos učenica polaznica školske Likovne radionice koje su izradile Cesarićev portret u obliku kaligrama. Korištenjem njegovih stihova kao linija i oblika Tea Juričko, Tia Kolar i Leona Petrović uspješno su spojile likovni i književni izraz, odajući tako počast pjesniku na originalan i vizualno dojmljiv način.

Obrada ove lektire pokazala je kako se književnost može približiti učenicima na kreativan, interaktivan i suvremen način. Učenici su razvijali vlastiti doživljaj poezije, ali i međusobno dijelili osjećaje, misli i interpretacije nekih od najupečatljivijih Cesarićevih pjesama, Balada iz predgrađa, Vagonaši, Vočka poslije kiše, Slap, Bubica, Djetinjstvo, Jesen, Mrtva luka i mnoge druge.

Bruna Vlahović, 7. b

Tea Juričko, Tia Kolar i Leona Petrović, 7. b izrađuju portret Cesarića u obliku kaligrama.

Ivan Abramović, 7. b ilustrira pjesmu Dobriše Cesarića.

Leonarda Lelas 7. b, izrađuje blackout poeziju.

Cesarić u Cesariću

U prosincu su našu školu posjetili učitelji i učenici iz OŠ Dobriše Cesarića iz Požege. Tim smo posjetom oživjeli suradnju naših škola koje nose isti naziv, a koja je počela prije 30 godina. Cilj suradnje je upoznavanje, razmjena iskustava, povezivanje različitosti te rad na zajedničkim aktivnostima i projektima. U lipnju su učitelji naše škole posjetili Požegu te odradili dvodnevno studijsko putovanje.

Učitelji i učenici OŠ Dobriše Cesarića iz Požege posjetili su našu školu 17. prosinca. Organizirali smo im obilazak grada Zagreba, posjet Muzeju čokolade te posjet poznatom zagrebačkom Adventu, a u školi smo im predstavili svoje Erasmus+ projekte. Učitelji obiju škola, požeške i zagrebačke, razmijenili su iskustva o radu, a zagrebački su učenici prezentirali YAB projekt te rad u ZAG-u.

Naši zagrebački učitelji putovali su u Požegu 16. i 17. lipnja gdje su posjetili OŠ Dobriše Cesarića u Požegi, a domaćini su im pokazali grad, rodnu kuću Dobriše Cesarića te su ih odveli u gradski muzej te suvremeno opremljenu gradsku knjižnicu, a samostalno su posjetili Vinariju Galić u Kutjevu te Muzej bećarca u Pleternici. Na zajedničkom sastanku predstavnici škola govorili su o Erasmus+ projektima u kojima sudjeluju te su dogovorili aktivnosti za nastavak suradnje.

Anela Bilandžija, 7. a

Ravnatelj prije ravnateljice

Krajem školske godine 2024./25. posjetio nas je bivši ravnatelj naše škole, gospodin Mladen Šogorić. Kratko se družio s novinarkama 4. razreda te im ispričao ponešto o sebi, ali i o sjećanjima iz škole.

Gospodin Mladen Šogorić bio je ravnatelj prije naše trenutne ravnateljice gđe Gordane Fileš. Rođen je u Podravini, a srednju školu i fakultet završio je u Zagrebu. Studirao je matematiku i fiziku, stoga je upravo te predmete i predavao u našoj školi. Naša škola bila je jedna od prvih škola koja je uvela informatiku u osnovnu školu, u početku kao izvannastavnu aktivnost. Gospodin Babić (ravnatelj prije gospodina Mladena) uspio je u suradnji s gospodinom Mladenom i jednim roditeljem dogovoriti donaciju nekoliko računala za školu te je na taj način informatika zaživjela u našoj školi.

Godine 1992./93. gospodin Mladen postao je treći ravnatelj škole. Ispričao nam je o raznim novitetima i uspjesima škole u njegovim mandatima koji su trajali do školske godine 2005./2006. U našoj školi snimale su se dvije dječje emisije. Naši učenici i učitelji sudjelovali su u aktivnostima Društva štovatelja Dobriše Cesarića. Započela je i provedba programa "Briga za mlade i njihovo zdravlje". Ovaj Program dobio je pozitivno mišljenje i potporu Ministarstva zdravstva, kao i pokroviteljstvo Ministarstva prosvjete i sporta. Prvi put javno je predstavljen na Ljetnoj motovunskoj školi promidžbe zdravlja. Kasnije isti program nastavlja s temom "Primarna prevencija rizičnih ponašanja". Osim uključivanja u redovnu nastavu, projekt se odnosio i na niz radionica za roditelje i djelatnike: "Obiteljski sat zdravlja", TV-emisija "Mali savjeti – velika pomoć" i sl.

Gospodin Mladen Šogorić sa bivšom školskom kolegicom.

Godine 1996. tiskan je prvi broj našeg školskog lista "Slap", a dobre želje i puno sreće povodom tiskanja uputili su i Željko Bebek (ex "Bijelo dugme"), Kruška iz grupe "Latino", hrvatski karikaturist i urednik Večernjeg lista Zvonimir Gavranović, grupa "Prljavo kazalište", Siniša Cmrk i mnogi drugi. Ispričao nam je i kako se tada u školi odvijala cjelodnevna nastava. U školi je tada bilo više zaposlenika nego što je danas. Jedan od razloga je i taj što se Engleski jezik održavao čak pet puta tjedno. Zanimljivo je da su djelatnici nosili kute. Iznenadilo nas je da je upravo on predavao predmete Fiziku i Matematiku Maji Šuput, našoj poznatoj pjevačici i poduzetnici. Rekao je da je već tada pokazivala svoju ambicioznost i vrcavost.

Spomenuo je i da je radio kao menadžer u jednoj tvrtci nakon što je prestao biti ravnatelj. Jako je volio svoj posao ravnatelja te je bio tužan što je otišao iz škole. Smatra da je bio dobar ravnatelj koji je imao ugodan odnos s kolegama. Gospodin Mladen često putuje u Istru te se tamo planira preseliti i uživati u mirovini. Zahvaljujemo mu što nas je posjetio i otkrio nam dio povijesti naše škole.

Maša Šimić, 4. b

Spomeni se svoje škole

Budući da se u našoj školi prva školska godina bila 1964./1965., odlučili smo istražiti što je tada bilo aktualno.

Spomenica škole trajni je dokument u kojemu škola vodi zapise o važnim događajima. Sadrži događaje, aktivnosti i projekte koji su obilježili određenu školsku godinu. Zapisničarka prve spomenice naše škole bila je gđa Bosiljka Grgurić. Opisala je školu kao jednu od najmodernijih škola u naselju Borongaj-sjever i tadašnjoj Jugoslaviji. Gradnji škole doprinio je i veći broj stanovnika koji su se doselili na Borongaj. Škola je otvorena 1. listopada 1964. godine. Gđa Grgurić opisala je organizaciju škole te navela broj učenika i djelatnika škole. Ručno je u spomenicu upisivala opći uspjeh učenika. Škola je imala čak 986 učenika i bilo je 30 razrednih odjeljenja (16 razredna, 14 predmetna nastava). Nastava se odvijala u 12 učionica, u praktikumu i radionici za tehnički odgoj. U 5. razredu bila su četiri razredna odjeljenja, a svaki je razred imao više od trideset učenika!

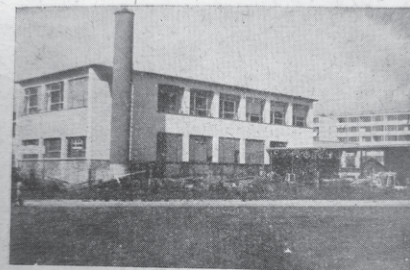
Školska dvorana tada još nije bila dovršena. Gđa Grgurić navodi da je jedino prosvjetnim radnicima stalo do toga da dvorana i školska kuhinja budu dovršene. Ističe da su prosvjetni radnici nemoćni zato što vlasti ne poduzimaju potrebne mjere za nastavak radova. Nastavnici su imali na raspolaganju dobro opremljene kabinete kao i biblioteku, kinodvoranu u kojoj su se prikazivali poučni filmovi, ali i oni zabavnog karaktera. U školi je postojala Služba stručnih aktivna čija je svrha bila modernizacija nastave. Postojala je i dodatna nastava koja nije bila za učenike koji žele više, već za one koji otežano prate gradivo i pokazuju slabiji uspjeh. Uspjeh u radu s tim učenicima pokazao se krajem godine kod gotovo svih učenika, a roditelji su pružali podršku nastavnicima.

Produžna nastava odvijala se u lipnju i bila je za učenike koji su imali jednu ili dvije negativne ocjene i za one koji su jedva prošli s dovoljnim uspjehom. Trajala je deset radnih dana po dva sata dnevno. Postojale su i slobodne aktivnosti: Literarna grupa, Zbor, Ritmička grupa, Grupa mladih bibliotekara, grupe naprednih: Mladi fizičari, Mladi biolozi, Mladi kemičari i Prirodnjaci, Mladi bibliotekari, Foto sekcija. Učenici koje je zanimao sport bili su uključeni u Šahiste, Stolni tenis, Izviđače, Plivače. Postojala je Pionirska organizacija koja je uređivala školsko dvorište te Pomladak Crvenog križa koji je organizirao humanitarne akcije „Svi za sve“ i „Liga protiv raka“.

Čitanje spomenice bilo je zanimljivo pa smo zavrili i u sljedeću školsku godinu. Dvršena je sportska dvorana čime je nastavnicima Fizičkog odgoja (Tjelesna i zdravstvena kultura) omogućeno izvođenje nastave po modernijim uvjetima. Školska kuhinja dovršena je školske godine 1967./1968. Te su godine trajali radovi na sportskim terenima — planirala se izgradnja terena za sportske igre kao i uređenje okoliša. Čitajući spomenicu, ponosni smo što je naša škola od svojih početaka okupljala kvalitetne ljude kojima je najvažniji bio napredak.

Ivona Đurinek, 8. b

Izgrađena nova osnovna škola u naselju Borongaj — sjever

Novo sagrađena osnovna škola »Božidar Maslarić« u naselju Borongaj-sjever počela je s radom. Škola u dvadeset četiri odjeljenja ima ukupno 830 učenika. Osim učionica škola raspolaže sa kabinetima, praktikumima i školskom radionicom, a u izgradnji je i dvorana za fizički odgoj.

Novinski članak o izgradnji škole.

Radovi na sportskim terenima.

Školska blagovaonica.

Literarna grupa.

Kako je to nekad bilo...

Cesarićka u duši!

Baka i djedovi često nam pričaju da je sve bilo drukčije u vrijeme kada su oni išli u osnovnu školu. U razgovoru s bivšom učenicom naše škole saznali smo što je bilo drukčije.

Moja baka Snježana Lozić ima 70 godina. Živjela je na Borongaju u vrijeme kada je bila upisana u 1. razred OŠ „Fran Krsto Frankopan“. Školovanje je nastavila u našoj školi kad se izgradila. Škola se tada zvala Osnovna škola Božidara Maslarića. Baka se sjeća da je on bio junak socijalističkog rada i narodni heroj.

Najviše je voljela Matematiku zbog računanja i Hrvatski jezik zbog pisanja. Puno je čitala i učenje gramatike bilo joj je zanimljivo. Sudjelovala je u radu Literarne grupe na kojoj su učenici recitirali pjesme i pisali sastavke. Danas se učenici žale na puno pisanja. Baka kaže da je bila ponosna kada su svi čitali njezin sastavak. Uživala je kad su drugi čitali njezine sastavke na panou u školskom hodniku. Nije voljela Tjelesnu i zdravstvenu kulturu jer se smatrala nespretnom i nije uspijevala savršeno odraditi zadane zadatke. Učiteljica iz Tjelesne i zdravstvene kulture bila je stroga i prijetila im je jedinicama ako zadatak nisu odradili savršeno. Posebno se sjeća učitelja Vladimira Žezline koji je predavao Likovnu kulturu. Bio je poznati akademski slikar.

Učenici su u osnovnoj školi nosili plave i crvene kute kako se ne bi vidjela razlika u oblačenju. Svi su morali imati crne papuče. Jakne su stavljali na vješalice ispred razreda, a tenisice su stavljali na police. Tijekom školovanja učenici bili su zaduženi za obavljanje različitih poslova. Baka je voljela dežurati sa svojim prijateljima na porti. Morala je paziti na to tko ulazi u školu i zvoniti za početak i kraj sata. Djeca su i tada bila nestašna. Zvonili bi ranije kako bi njihovim prijateljima ranije završila nastava. Učitelji su se ljutili na njih pa su ih kažnjavali stajanjem u kutu, sjedenjem u magarećoj klupi ili bi bili poslani van iz razreda. Sjeća se kada je učitelj Marko Soldo (Povijest) postrojio nestašne dječake u vrstu i sve ih redom udarao ravnalom po dlanovima. S bakom u razred išao je i učiteljev sin. Učitelj je i njega udario ravnalom po dlanovima. Nije ga poštudio iako mu je bio sin.

Moja baka voljela je ići u školu. Pamti igre s prijateljicama na školskom igralištu. Djeca su se veselila školi, učenju i druženju s prijateljima nakon škole. Osnovnoškolsko razdoblje provedeno u OŠ Dobriše Cesarića pamti kao najljepše i najbezbržiije razdoblje u životu.

Petra Kvesić-Lozić, 8. b

Gđa Snježana sa svojim razredom.

Sjećanje na školske dane

Anekdote bivših Cesarića

Školski dani oduvijek su bili ispunjeni smijehom, igrom i zabavom. Bivši učenici naše škole prisjetili su se najzanimljivijih anegdota.

Ovu poruku prosljedili smo svim bivšim učenicama i učenicima naše škole.

"Poštovani bivši učenici naše škole,

Molimo Vas da s nama podijelite jednu ili više anegdota iz vremena kada ste išli u našu školu, OŠ Dobriše Cesarića. Bez obzira sudjelovali Vi sami u istima ili pamтите situacije/događaje u kojima je netko drugi sudjelovao. Naravno, možete ostati anonimni jednako kao i potpisati se, a Vaša anegdota ostaje u stranicama našeg školskog lista - Slapa. Mjesto na kojem možete napisati anegdotu/e nalazi se na poveznici ispod teksta.

Veselim se Vašim anegdotama i unaprijed hvala na izdvojenom vremenu,

školske novinarko"

Pročitajmo anegdote koje su nam izmamile osmijeh na lice.

Ulizivao sam se profesorima i profesoricama kupujući im čarape. Želio sam im biti najdraži učenik kako bih imao dobre ocjene.
bivši učenik

Voljela sam pjevati u zboru. Svi zborši imali su 5 iz Glazbene kulture iako su "revali kao koze".
bivša učenica

Kada sam bio u trećem razredu, igrali smo novu igru koju smo osmislili. Jedni drugima dodavali smo košarkašku loptu brzinom munje. Nismo smjeli izići iz nacrtanih polja. Pobjednik je bio onaj kojem lopta nije ispala iz ruku. Dok smo igrali, lopta je udarila u moj prst. Nakon škole mama me vozila u Klaićevu bolnicu, no slomio se mjenjač automobila pa nas je dovezla vučna služba. Prst mi je bio natečen, a za dva dana trebao sam ići u Poljsku na turnir. Rekli su mi da ne bih trebao ići, no otišao sam i sa svojim klubom osvojio drugo mjesto.
Karlo Zirdum, bivši učenik

Na satu Tjelesne i zdravstvene kulture bojala sam se preskakanja kozlića. Profesorica me nagovarala i hrabrila da se zatrim i pokušam preskočiti. Uspjela sam! Brzo sam trčala, preskočila kozlića i zaletjela se u profesoricinu glavu. Rekla mi je da više ne trebam izvoditi tu vježbu.
Maja Draušnik, bivša učenica

Kada sam ja išla u školu, održavalo se natjecanje i ocjenjivanje u ponašanju cijelog razreda. Razred koji je pobijedio dobio je slobodan dan.
bivša učenica

Upoznajmo svijet oko sebe kroz knjige i uz druge

VELIKI ČITAJU MALIMA

U našoj školskoj knjižnici 12. ožujka 2025. održana je zanimljiva i topla aktivnost pod nazivom Veliki čitaju malima. Učenice Novinarske skupine čitale su književne tekstove svojim mlađim prijateljima – učenicima 1. b razreda.

Novinarke i prvašići zajedno su uplovili u svijet pjesama Dobriše Cesarića i mudrih Ezopovih basni, obilježavajući pritom Mjesec hrvatskoga jezika. Cilj ove aktivnosti bio je potaknuti naviku čitanja i razvijati ljubav prema knjigama – i čini se da su u tome itekako uspjele!

Prvašići su pažljivo slušali, postavljali pitanja i znatiželjno istraživali značenja pročitanih stihova i priča. Najviše su im se svidjele Cesarićeva pjesma Voćka poslije kiše i Ezopova basna Cvrčak i mrav.

Na kraju su mali čitatelji zaključili: bilo im je lijepo, zanimljivo i poučno – a samo nekima "pomalo dosadno" - ali i to je dio iskrenoga dječjeg doživljaja!

Zadovoljne su bile i čitačice, koje su na kratko "uskočile u cipele" učiteljica, kao i učiteljice Mirna i Ivona, koje su sve pratile iz prikrajka s osmijehom.

Dora Čutić, 5. b

Ana Vuković, 5. b., Dora Ćutić, 5. b i
Tania Huseinčehajić, 5. b čitaju prvašićima

Učiteljica Hrvatskoga jezika, Ivona Šućurović Papac i knjižničarka Antonija Lujanac paze na red

Veseli učenci 1. b razreda poziraju uz svoje nove "učiteljice"

Pjesma sastavljena od naslova Cesarićevih pjesmi.

Pjesma u pjesmi

*Rana ptica uzletjela je,
dok je sunce u tišini grije.*

*Tiho, o tiho govori mi jesen,
da slap pun kapi je rastresen.*

Preko ranog djetinjstva nadvio se oblak,
a na voćku poslije kiše sletio je šturak.

*Mala bubica leti oko naranče,
dok ja sjedim, čitam pjesme i milujem svoje malo mače.*

Lena Draušnik, 4. a

Priča napisana na temelju Cesarićevih naslova pjesama.

Medo i bubica

Na kraju ljeta moj prijatelj priča: "Jedne noći, tišina... a onda odjednom - krik!". Jesenje jutro je i sve je mokro. "Evo bubice!" Sletjela je na voćku poslije kiše. Sočna je i mirisna. Medo se prerano probudio, no bubica je to primjetila i poslala ga natrag na spavanje. Spavao je čitavu zimu, a onda, čuo je baladu iz predgrađa koja se širila kroz šumu i potaknula buđenje šume. Odjednom, oblak je prekrrio cijelu šumu, a slap pokraj šume počeo je teći. Početak proljeća je i sve je šareno, sve je procvjetalo u raznim bojama. Sve miriše po svježoj, mokroj travi i voćkama. Poludjela ptica leti s krošnje na krošnju. A evo i mede koji se napokon - probudio na vrijeme. I tako, dalje mi moj prijatelj Ivan govori kako je predivno kada pada proljetna kiša i kako je to pravo čudo. Priroda je jednostavno predivna. Proljeće koje nije moje, a zapravo je.

Maša Šimić, 4. b

Uspjesi na natjecanjima

Dabar

Prikaz rezultata prema kategorijama (učenici koji su među 10 % najboljih u Hrvatskoj):

MIKRODABAR (2. razredi)

Elena Damjanović, 2. b
Jakov Vida, 2. b
Niko Vuković, 2. b

MILIDABAR (3. i 4. razredi)

Jakov Černjul, 3. b
Lena Draušnik, 4. a
Bruno Barta, 4. b
Matej Pejčković, 4. a
Lovro Dragović, 3. a
Ema Ščepanović, 4. a
Sara Blažević, 4. b
Iana Fišter, 4. b
Tin Goldašić, 4. b
Leon Hladnik, 4. b
Iris Pul Bošnjaković, 3. a
Erik Rukovanjski, 4. a

Uspjesi na državnim natjecanjima

POVIJEST

Luka Pejčković, 7. b - 6. mjesto, mentorica Stanislava Lakoš
Tomislav Pulig 8. a - 12. mjesto, mentorica Stanislava Lakoš

MATEMATIKA

Robert Frouth 7. b - 6. mjesto, mentorica Milana Vuković
Luka Pejčković 7. b - 7. mjesto, mentorica Milana Vuković

KLOKAN

Pčelice

Jakov Vida, 2. b
Matan Nikolić, 2. a
Elena Damjanović, 2. a
Sven Hladnik, 2. a

Leptirići

Domagoj Čuletić, 3. b
Marija Salmić, 3. a

Ecolier

Tin Goldašić, 4. b
Ema Ščepanović, 4. a
Lena Draušnik, 4. a

Markoš Frane 5. a
Vranić Toma 5. b
Vulinović Kaja 5. a
Šoštar Karlo 5. b

Benjamin

Pejković Luka 7. b
Frouth Robert 7. b
Frouth Filip 7. b

ŠAH

Ekipa: Matilda Vlačević, Filip Frouth, Robert Frouth, Fran Hladnik i Leon Hladnik - 4. mjesto, mentorica Dubravka Basić Vidović

LIDRANO

Borna Čulig, 6. a i Bruna Vlahović, 7. b, predstavnici školskoga lista "Slap" - mentorica Martina Hainešek

MAT LIGA

Leon Hladnik, 4. b - 7. mjesto, mentorica Gordana Kukić
Tin Goldašić, 4. b - 7. mjesto, mentorica Gordana Kukić
Niko Vuković, 2. b - među 5% najboljih, mentor Tomislav Magdić
Jakov Vida, 2. b - među 5% najboljih, mentor Tomislav Magdić

Uspjesi na regionalnim natjecanjima

SUDOKU

Lena Draušnik, 4. a - 1. mjesto,
Sven Hladnik, 2. a - 2. mjesto, mentorica Sanja Škreblin
Emanuel Čičak, 3. a
Domagoj Čuletić, 3. b
Vigo Draušnik, 1. a
Luka Goldašić, 3. b
Tin Goldašić, 4. a
Leon Hladnik, 4. b
Luka Hruškovec, 3. a
Iskra Licul Kikaš, 3. a
Jakov Rnjak, 2. a

Uspjesi na županijskim natjecanjima

LIDRANO

Anela Bilandžija, 7. a - lirska pjesma "Zaljubljeni Oreo", mentorica Martina Hainešek

- Lucija Čičić, 5. b - novinarski tekst "Mi o vuku, vuk...", mentorica Gabrijela Kovačević
- Ema Grahovac, 8. b - prozni rad "Kako prihvatiti svoj izgled", mentorica Kristina Kvakan Radaš
- Tania Huseinčehajić, 5. b - prozni rad "Četkica za zube traži novi posao", mentorica Ivona Šučurović Papac
- Domagoj Ivšić, 5. b - novinarski tekst "Moja logična vještina", mentorica Gabrijela Kovačević
- Petra Kvesić-Lozić, 8. b - novinarski tekst "Snimanje filma "Disleksija" protiv vršnjačkog nasilja", mentorica Kristina Kvakan Radaš
- Leon Samarin, 6. a - novinarski tekst "Retro je in", mentorica Kristina Kvakan Radaš
- Nika Vuković, 7. b - prozni rad "Sirijka u mome razredu", mentorica Martina Hainešek

ENGLJSKI JEZIK

Bruna Vlahović, 7. b - 48. bodova, mentorica Marina Majer

POVIJEST

Gabriel Bzik, 7. b, mentorica Stanislava Lakoš
Nika Vuković, 7. b, mentorica Stanislava Lakoš
Ivan Abramović, 7. b, mentorica Stanislava Lakoš
Maša Puljević, 8. b, mentorica Stanislava Lakoš

KEMIJA

Luka Pejčković, 7. b - 7. mjesto, mentorica Sanja Ankon

GEOGRAFIJA

Frane Markoš, 5. a - 7. mjesto, mentorica Nevenka Pokos
Karlo Šoštar, 5. b - 7. mjesto, mentorica Nevenka Pokos
Tena Bešlić, 5. b, - 11. mjesto, mentorica Nevenka Pokos
Ana Vuković, 5. b, - 18. mjesto, mentorica Nevenka Pokos
Tara Lozić, 6. a - 13. mjesto, mentorica Nevenka Pokos
Luka Pejčković, 7. b - 9. mjesto, mentorica Nevenka Pokos
Ivan Abramović, 7. b - 11. mjesto, mentorica Nevenka Pokos
Robert Frouth, 7. b - 14. mjesto, mentorica Nevenka Pokos

INFORMATIKA

Borna Čulig, 6. a, mentor Goran Mučnjak
Luka Šoić, 6. a, mentor Goran Mučnjak

TEHNIČKA KULTURA

Domagoj Ivšić, 5. b - modelarstvo i maketarstvo, mentor Tomislav Novosel
Lucija Susović, 6. b - graditeljstvo, mentor Tomislav Novosel
Luka Šoić, 6. b - fotografija, mentor Tomislav Novosel

LIKOVNA KULTURA

Tara Čarić, 8. a - 8. mjesto, mentorica Danica Bobinac
Eva Burja, 7. a - 29. mjesto, mentorica Danica Bobinac

28. Hrvatski dječji festival

Katja Vranić, 8. a, mentorica Danica Bobinac

U RETROVIZORU

Emma Maslić, 8. b, mentorica Danica Bobinac

Eva Burja, 7. a, mentorica Danica Bobinac

Novigradsko proljeće

Emma Maslić, 8. b, mentorica Danica Bobinac

Katja Vranić, 8. a, mentorica Danica Bobinac

Maske "Moj uzor" izložba Muzeja grada Zagreba

Erma Reja, 8. a — 1. mjesto, mentorica Danica Bobinac

Izložba: Jakov Lovrenčević, 8. b, Ana Šimić, 8. b, Leon Bešić, 8. a, Vigo Šebek, 8. a, Lara Kufner, 8. a, Dora Rončević, 8. a, Tara Čorić, 8. a, i Bruna Basara, 8. a

Plastelinko

Tena Ilkov, 7. b — 1. mjesto, mentorica Danica Bobinac

Tara Bešić, 7. b - 2. mjesto, mentorica Danica Bobinac

posebna pohvala:

Katja Trbojević, 6. a, mentorica Danica Bobinac

Klara Šarec, 7. a, mentorica Danica Bobinac

TJELESNA I ZDRAVSTVENA KULTURA

ODBOJKA NA PLESKU

Djevojčice (7. - 8. razred)

Tena Ilkov, 7. b, Tea Juričko, 7. b, Dora Petračić, 6. b i Ana Vuković, 5. b

Dječaci (7. - 8. razred)

Ivan Abramović, 7. b, Gabriel Vrbanić, 7. b, Ivor Kolar, 6. b i

Jure Rafael Tunjić, 6. b

ATLETIKA

Sara Žiljak, 5. a - trčanje na 100 m, 23. mjesto

Klara Delić, 6. a - trčanje na 200 m, 1. mjesto

Lucija Čičić, 5. b - trčanje na 200 m, 4. mjesto

Paula Delić, 6. a - trčanje na 600 m, 4. mjesto

Tania Huseinčehajić, 5. b - trčanje na 600 m, 7. mjesto

Dora Petračić, 6. b - skok u dalj, 6. mjesto

Marli lu Vujičić, 5. a - 57. mjesto

Ana Vuković, 5. b - bacanje vorteksa, 30. mjesto

Ella Tošev, 5. a - bacanje vorteksa, 67. mjesto

Robert Frouth, 7. b i Luka Pejčević, 7. b na državnom natjecanju iz matematike.

Tin Goldašić, 4. b i Leon Hladnik, 4. b na Mat ligi.

Eva Burja, 7. a, Katja Vranić, 8. a i Emma Maslić, 8. b na svojoj izložbi u KD Vatroslav Lisinski.

Odbojkašice s mentoricom Dubravkom Bašić Vidović.

Luka Pejčević, 7. b i Tomislav Pulig, 8. a na državnom natjecanju iz povijesti.

Borna Čulig s pohvalnicom natjecanja iz informatike.

Tara Ložić, 6. a, Ana Vuković, 5. b, Tena Bešlić, 5. b, Frane Markoš, 5. a, Karlo Šoštar, 5. b, Ivan Abramović, 7. b, Luka Pejčević, 7. b, Robert Frouth, 7. b na županijskom natjecanju iz geografije.

Lidrano, hotel i okrugli stol (i sve što stane između)

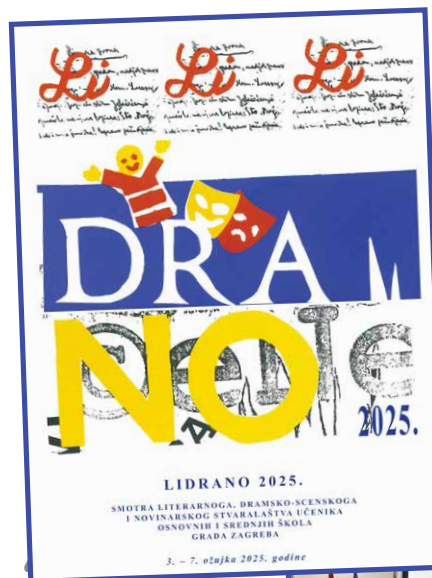
Sve je počelo jednog jutra kad sam, s torbom većom od mene i sendvičem u ruci, krenula na put u Vinkovce. Ja, Bruna Vlahović, urednica školskog lista Slap i Borna Čulig, kolega iz novinarske skupine, također urednik Slapa. Sjeli smo u autobus puni uzbuđenja i očekivanja.

Smjestili su nas u Hotel Admiral, koji je bio udoban i taman kako treba – ni previše luksuzan ni premalo simpatičan. Hrana je bila ukusna i topla, nije bilo švedskog stola, ali tko ga pita, juha je bila dobra, a desert još bolji. Već prve večeri otišli smo u Gradsko kazalište „Joza Ivakić“ u kojemu je bilo svečano otvorenje Smotre LiDraNo. Reflektori, pozornica, pljesak, sve je bilo kako treba. Večer je malo pokvarilo nevrijeme koje je poplavilo hotel, voda je probijala prozorska okna, urušio se strop predvorja hotela, a neki mlađi učenici trčali su hodnicima vrišteći. No ni to nije umanjilo naše uzbuđenje i radost.

Slijedeći dan došao je na red Okrugli stol za školske listove na kojemu mi novinari i urednici školskih listova raspravljamo, komentiramo, učimo i smijemo se (često vlastitim pogreškama), a članovi državnog povjerenstva osvrću se na naše školske listove, iznoseći sve dobro i loše, bez cenzure. Nešto malo kasnije stiglo je iznenađenje – radionica za nas učenike i podjela u grupe za pisanje vijesti. I to ne s tvojom ekipom, nego sa sasvim novim ljudima koje prvi put vidiš! I tako sam se našla u grupi s učenicima iz raznih krajeva i odmah smo se „pogodili“. Zadatak je bio napisati vijest o bilo čemu. Dogovarali smo se, raspravljali, zapisivali, prepravljali i sve to uz mnogo smijeha. Ispalo je super, a još bolje od pisanja vijesti bila su nova prijateljstva. Od tog trenutka sve slobodno vrijeme proveli smo zajedno. U hotelu smo se družili u hodnicima, u zajedničkim prostorijama, čak i kad bismo se našli na putu do stepenica, uvijek je bilo razgovora, šala i komentara. Navečer bismo svi sjedili, razgovarali o svojim školama, glupirali se i dogovarali se što ćemo sutra. Kad smo imali malo slobodnog vremena razgledavali smo Vinkovce. Šetali smo gradom, istraživali trgovce i tražili najbolji kafić (koji smo, naravno, pronašli). Bilo je zabavno i opuštano, kao mini ekskurzija, s ljudima koje znaš tek dva dana, ali se s njima smiješ kao da se znate cijeli život.

Na kraju, kad se sve zbroji, LiDraNO nije bio samo smotra. Bio je to spoj svega: kazališta, pisanja, druženja, učenja, humora i novih prijateljstava. Vratila sam se kući umorna, ali puna priča i glave pune ideja za idući broj Slapa. Ako mene pitate, putovanje vrijedno svake točke, zareza i neprospane noći.

Bruna Vlahović, 7. b

Plakat LiDraNO 2025.

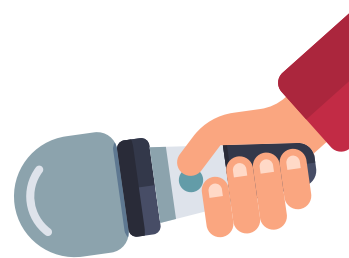

Bruna Vlahović, 7. b i Borna Čulig, 6. a s mentoricom Martinom Hainešekom

Bruna Vlahović, 7. b i Borna Čulig, 6. a urednici školskoga lista Slap na Okruglom stolu za školske listove

Novinarka o novinarstvu

Novinarke od 1. do 4. razreda imale su priliku družiti se s višestruko nagrađivanom reporterkom Majom Medaković. Razgovor je tekao vrlo prirodno i opušteno, a što nam je sve o sebi i novinarstvu otkrila gospođa Maja, pročitajmo u nastavku...

Gđa Maja Medaković višestruko je nagrađivana reporterka istraživačke emisije "Provjereno" koja se emitira na Novoj TV. Završila je Fakultet političkih znanosti (smjerovi Televizija i PR). Dio redakcije Provjerenog postaje 2009. godine. Najviše voli istraživati o ljudima kojima može pomoći te o socijalnim i zdravstvenim temama. Dobitnica je nagrade "Marija Jurić Zagorka" za televizijsko novinarstvo, godišnje nagrade udruge "Pragma" za novinarske radove koji promiču vrijednosti obrazovanja i dvije nagrade "Svjetionik" za dostojno izvještavanje o siromaštvu.

Školske novinarke i Maja Medaković.

Ispričala nam je da je oduvijek znala da je novinarstvo njezin prvi i jedini izbor. Odrastala je s puno knjiga oko sebe. Uvijek ju je privlačilo čitanje, pisanje i kritičko osvrtanje na spomenuto. Ponekad se znalo dogoditi da je mijenjala mišljenje oko svoje buduće karijere, no uvijek je u njoj bila prisutna želja za novinarstvom. Rekla nam je da zbilja voli svoj posao i ispričala kakvi trebamo biti da bismo bili kvalitetni i kulturni novinari. Posao novinara uključuje postavljanje pitanja koja se drugi ne usude, propitivanje informacija, pripovijedanje i slušanje naroda. Gđa Maja kaže da ne postoje glupa pitanja te da se nije dobro cijelo

vrijeme držati unaprijed pripremljenih pitanja jer nam na taj način mogu promaknuti važne informacije povezane s odgovorom sugovornika.

U novinarstvu je važno biti radoznao i otvoren te kritički sagledati svaku stranu. Novinarstvo nije samo lijepo pisanje priča. Netko može imati dar za pisanje, no kada si novinar, moraš razmišljati tri koraka unaprijed. Najviše voli odlazak na teren zato što se taj dio novinarskog posla razlikuje od drugih zanimanja. Novinari svoje radno vrijeme nekada provode u rudnicima, kanaderima, pa čak i na operacijama srca koje prate odmah pored glavnog liječnika.

Nekoliko je puta razmišljala o odustajanju od novinarstva zato što je novinarstvo stresan i intenzivan posao koji nema određeno radno vrijeme. Najveća nagrada novinaru je da može promijeniti nečiji život, učiniti nešto dobro. Novinari puno putuju, no putovanja nisu onakva kakvima ih mi na prvu zamislimo. Najčešće se na putovanjima vidi samo mjesto snimanja i aerodrom. Ako ste proputovali svijetom, ne mora značiti da ste ga zaista i vidjeli.

Za pripremu intervjua s poznatim osobama najbolje je uzimati informacije s interneta, no treba ih provjeriti. Radeći kao novinarka, upoznala je mnogo sportaša, premijera, pjevača, glumaca i influencera te zaključila da su i oni samo ljudi. Rekla nam je da bi se osim novinarstva voljela baviti psihologijom zato što psiholozi također rade s ljudima.

Gđa Maja ispričala je puno priča na kojima je radila i koje su joj bile najdraže, no posebno je istaknula i ponosi se pričom o tati Matiji i njegovu sinu Milanu. Svim mladim novinarima savjetuje da nikada ne odustaju. Put do kvalitetnog i kulturnog novinara mukotrpan je, no uz trud ništa nije teško.

Lena Draušnik, 4.a

Lastan u gostima

U našoj školi tijekom prosinca 2024. i siječnja 2025. održavala se izložba o Modroj lasti. Dana 3. prosinca 2024. godine naši novinari okupili su se na radionici povezanoj s predstavljanjem istoimenog časopisa.

Radionica

Raditi na stvaranju časopisa „Modra lasta“ izazovan je posao u koji je uključeno puno ljudi. Urednički tim odlučuje o izgledu i temama časopisa. Autori pišu sadržaje za čitatelje. Čitatelji sudjeluju u stvaranju časopisa. Urednici čitaju tekstove i daju ideje za likovno oblikovanje dok su dizajneri i grafički urednici zaduženi za likovno oblikovanje. Lektor i korektor brinu o jezičnoj točnosti tekstova. Tehničari upravljaju procesom tiskanja nakon čega „Modra lasta“ putuje u ruke čitatelja.

Naše novinarke podijelile su se u četiri skupine i sudjelovale u radionici naziva „Osmišljavanje vlastitog časopisa“. Prva grupa bila je uredništvo i trebala je osmisлити naziv rubrika i časopisa. Prijedlozi naših novinki za imena rubrika bili su: „Eko-eko“ (istraživanje prirode), „Idi pa vidi“ (posjeti kulturnim ustanovama, izleti), „Iskopaj pa zakopaj“ (školske tajne, tajne grada Zagreba); „Skuhaj pa zakuhaj“ (recepti, tračevi).

Druga grupa bili su dizajneri. Dizajnirali su logotip za Modru lastu. Treća grupa bili su likovnjaci koji su skicirali crteže za naslovnicu Modre laste. Četvrta grupa bili su marketinški stručnjaci zaduženi za promidžbu časopisa.

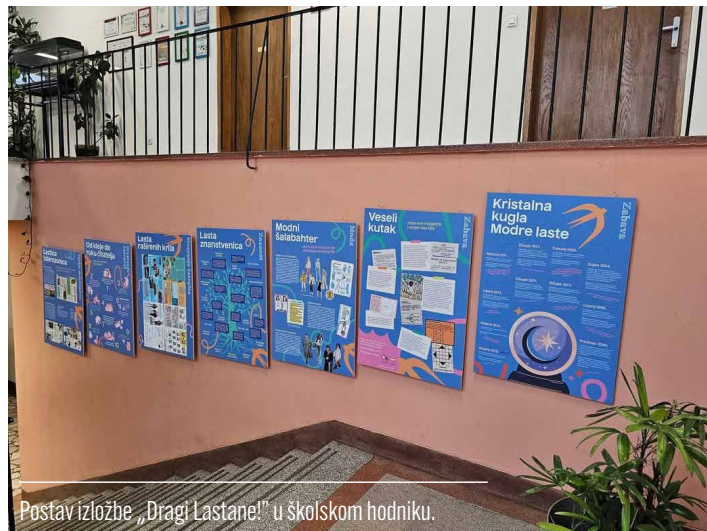

Linda Neziri, Ema Grahovac, Petra Kvesić Lozić i Ivona Đurinek, 8. b na radionici.

Izložba

Nakon radionice detaljno smo proučili izložbu postavljenu u našoj školi u obliku plakata. Na svakom plakatu nalazile su se pojedinosti o časopisu: povijest časopisa, vizualni identitet časopisa, zabava, stripovi u časopisu, književnost, dječje stvaralaštvo, znanost, moda. Saznali smo mnoštvo zanimljivosti, no odlučili smo izdvojiti najzanimljivije podatke. Časopis se u početku zvao „Djeca za djecu“. Godine 1960. jedna učenica dala je prijedlog za naziv lista „Plava

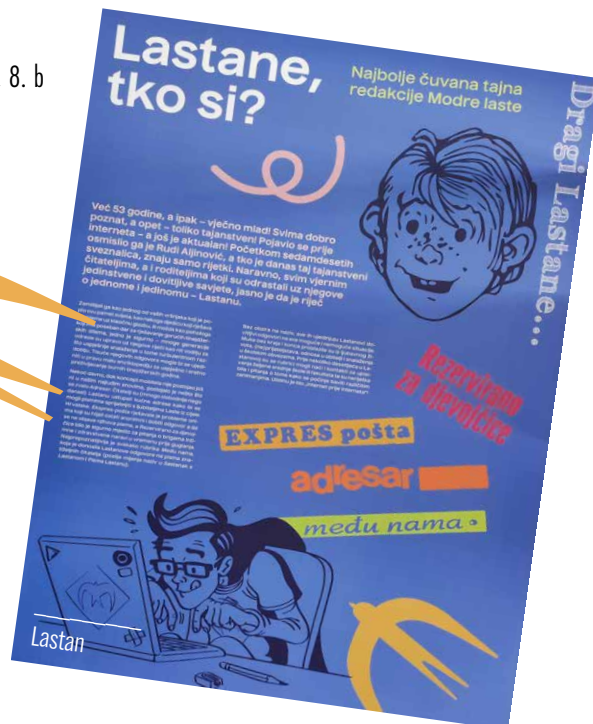
lasta“, no postojao je „Plavi vjesnik“ pa je odlučeno da lasta bude – „Modra“. Godine 1994. „Modra lasta“ počinje se tiskati u boji. Godine 2009. dobiva od Hrvatske gospodarske komore pravo korištenja znaka izvorno hrvatsko. Tijekom godina mijenjao se i vizualni identitet časopisa. Tematska raznovrsnost časopisa (književnost, moda, znanost, mozgalice, smijeh kao lijek) privlači čitatelje.

Postav izložbe „Dragi Lastane!“ u školskom hodniku.

Najzanimljiviji dio izložbe priča je o Lastanu koji postoji već 53 godine, a nitko ne zna tko je! Lastan odgovara na znatiželjna pitanja mnogobrojnih čitatelja. Zanimljiv je Lastanov savjet iz 1973. godine u kojemu ga je jedna petnaestogodišnjakinja pitala za savjet. Jedan mladić vratio se iz vojske i želi da se djevojka uda za njega, no ona je nesigurna. Zanimljivo je da Lastan odgovara da zakon ne dopušta stupanje u brak osobama koje nisu navršile osamnaest te da iskustvo pokazuje da bračne zajednice premladih ljudi u većem broju slučajeva nisu sretni! Ako i vas nešto muči, pošaljite pismo Lastanu. Vjerujem da će vas mudro savjetovati.

Ema Grahovac, 8. b

SVJETLO NA KRAJU TUNELA

Trojica članova Zajednice Cenacolo 10. listopada 2024. gostovala su u našoj školi prenijevši osmašima svoja iskustva u borbi s ovisnostima.

Djelo za cjelovito čitanje „Zeleni pas“ autorice Nade Mihelčić u kojemu se mlada djevojka bori s ovisnošću o drogi te na kraju umire bilo je poticaj za suradnju sa Zajednicom Cenacolo. Antun Matija, Ivan i David članovi su Privatne međunarodne udruge vjernika – Zajednice Cenacolo. Gostujući na satu, ispričali su nam ukratko o početcima i načinu rada Zajednice. Zajednica je s radom započela 1983. godine na poticaj časne sestre Elvire Petrozzi, Majke Elvire. U početku je okupljala mlade koji traže smisao života u zajednici ljubavi, nade i vjere. Kasnije su se Majci Elviri pridružili i mladi volonteri, obitelji, posvećena braća i sestre živeći zajedno na putu koji vodi ka ponovnom otkrivanju ljepote života i istinske slobode.

Gosti su nam ispričali kako izgleda jedan njihov dan u zajednici. Buđenje je u 6 sati. Nakon osobne higijene i doručka, obavljaju razne poslove (cijepanje drva, sadnja žitarica, čišćenje) do ručka. Nakon ručka ponovo dobivaju zadatke, a odmaraju se šecujući i razgovarajući o tome što su tog dana radili. Nakon večere u 18 sati druže se gledajući televiziju.

Svaki od njih ispričao je svoj put u borbi s ovisnošću. Trojica mladića vjeruju da im zajedništvo, podrška drugih i molitva daju smisao životu i vode ih ka svjetlu na kraju tunela. Na svojem životnome putu susreli su se s kockanjem, lakim i teškim drogama. Antun Matija ispričao nam je svoju inspirativnu priču govoreći da je drogu probao iz znatiželje, pokušavajući biti drukčija osoba. „Misliš da si pametniji od drugih i da ti nitko ništa ne može. Nisam bio učenik koji redovito piše domaće zadaće. Uvijek sam krivio druge za svoj neuspjeh. Nikada nisam

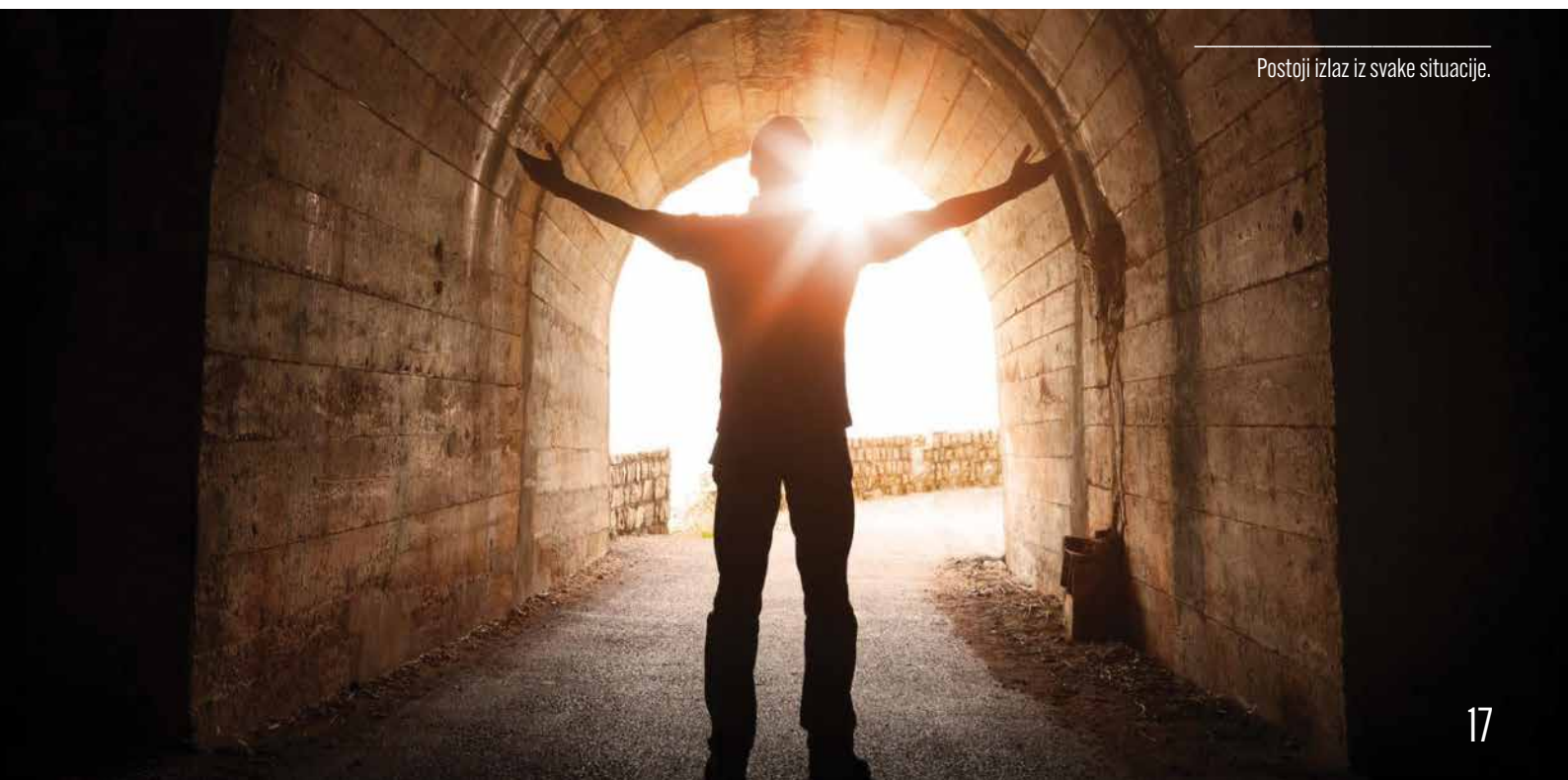
krivio sebe. Kada mi je učiteljica Likovne kulture rekla da lijepo crtam, rugao sam se njezinim riječima jer sam mislio da jedino štreberi lijepo crtaju. Zašto bih crtao kad mogu izlaziti?“ ispričao je Antun Matija.

Ivan je počeo s kockanjem još u nižim razredima osnovne škole da bi kasnije imao dugove iz kojih ga je morao izvlačiti otac. „Moj ovisnički put započeo je kockanjem. Nakon toga konzumirao sam drogu. Postao sam otporan na osjećaje drugih. Nisam znao što je savjest sve do trenutka kada je moja žena podnijela zahtjev za razvodom braka. Tada se u meni nešto promijenilo. Shvatio sam da sam došao pred zid. Obratio sam se svećeniku kojeg sam poznavao i on mi je preporučio Zajednicu Cenacolo. Ulaskom u Zajednicu promijenio sam se.“ rekao je Ivan.

Njihov prijatelj David je Poljak. U prvi kontakt s drogom došao je znajući da mu se otac drogira. On je nova osoba u Zajednici i bio je vrlo uzbuđen što može prenijeti svoje iskustvo, pogotovo učenicima. Poručio im je da su odlučili gostovati u školi kako bi nam ukazali na loše posljedice konzumiranja droge. Rekao je da ne bi volio da se učenici nađu u njihovoj situaciji. Boraveći u zatvoru, iskusio je na što sve čovjeka može navesti ovisnost. Opisao je boravak u zatvoru kao neugodno iskustvo. Jednu učenicu zanimalo je je li im žao zbog toga što su bili ovisnici. Antun Matija rekao je: „Istovremeno se osjećam i ne osjećam loše zbog toga što sam bio ovisnik. Svjestan sam da sam već sada mogao imati obitelj, stan i auto, no vrijeme ne mogu vratiti. Vjerujem da je moj put trebao biti ovakav kako bih pronašao sebe.“

Petra Kvesić Lozić, 8. b

Postoji izlaz iz svake situacije.

Tamo gdje ruže govore – susret s Malim princem

U svibnju 2025. godine, u sklopu Erasmus+ programa, našu školu posjetili su profesori iz Češke, Poljske i Turske koji su pratili nastavu naših učitelja, ali su pripremili i razne zanimljive radionice koje su proveli s učenicima razredne i predmetne nastave.

Učenici 7. a i b razreda imali su priliku sudjelovati u radionici *Little Prince*, inspiriranoj poznatim romanom *Mali princ* autora Antoine de Saint-Exupéryja. Radionica je trajala dva školska sata, odnosno 90 minuta. Na početku radionice profesor likovnog iz Češke, David, razbacao je po učionici dijelove poznatih citata iz knjige. Zadatak učenika bio je prošetati učionicom, pronaći parove koji se podudaraju te ih spojiti. Kada su svi pronašli i spojili barem jedan citat, morali su ga pročitati i reći što misli da on znači. Sljedeći zadatak bio je ilustrirati svoj citat. Mogli su koristiti različite likovne tehnike: vodene boje, flomastere, bojice... Svaki rad bio je zanimljiv i poseban. Radionica je održana na engleskome jeziku, što je bio dodatan izazov, ali i odlična prilika da učenici vježbaju komunikaciju i razumijevanje engleskog jezika. Učitelji David i Silva bili su vrlo ljubazni i strpljivi pa je radionica bila opuštena.

Nika Vuković, 7. b

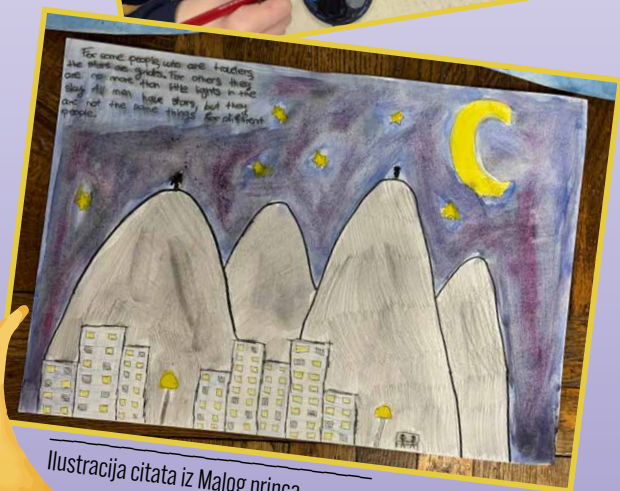
Učitelji iz Češke David i Silva predstavljaju radionicu učenicima 7. b razreda.

Učenica Hana Fudurić ilustrira svoj citat iz Malog princa.

Učenici 7. b razreda vrijedno ilustriraju citate iz Malog princa.

Ilustracija citata iz Malog princa.

David i Silva s najboljim učeničkim radovima i učenicima 6. a razreda.

Sakura Kotokawa i zeborni origemi

Učiteljica i dizajnerica Sakura Kotokawa posjetila nas je tijekom rujna i održala dvije likovne radionice s učenicima šestog razreda.

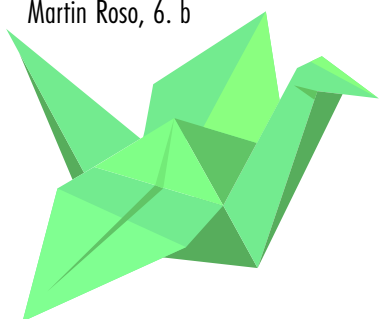

Sakura dolazi iz dalekog Japana te nam je u kratkoj prezentaciji predstavila svoju zemlju i kulturu. Pokazala nam je Furoshiki, rubac koji različitim vezanjem postaje torba, marama ili pakiranje za poklon najmilijima. Ona živi u tradicijskoj japanskoj kući Minka s papirnatim kliznim pregradama iza kojih se ipak skrivaju prozori i izolacija od zime. U slobodno vrijeme rado posjećuje Sento, javne bazene, na koje se odlazi opustiti i podružiti.

U svome dizajnerskom radu koristi se ekološki održivim materijalima naglašavajući njihovu važnost u smanjenju negativnog utjecaja na okoliš. Posjetila je mnoge zemlje, od Finske, Hrvatske i Ujedinjenog Kraljevstva, gdje surađuje s lokalnim zajednicama na istraživanju budućnosti u kojoj ljudi mogu živjeti u skladu s prirodom.

U našoj školi održala je dvije radionice: origami ždral i dizajn/ilustracija Kawai (slatke) životinje. Bilo je jako zanimljivo na radionicama i imali smo puno pitanja za Sakuru i nadam se da joj nismo bili preživahni na satu.

Martin Roso, 6. b

Isprobaj i ti napraviti svoj origami.

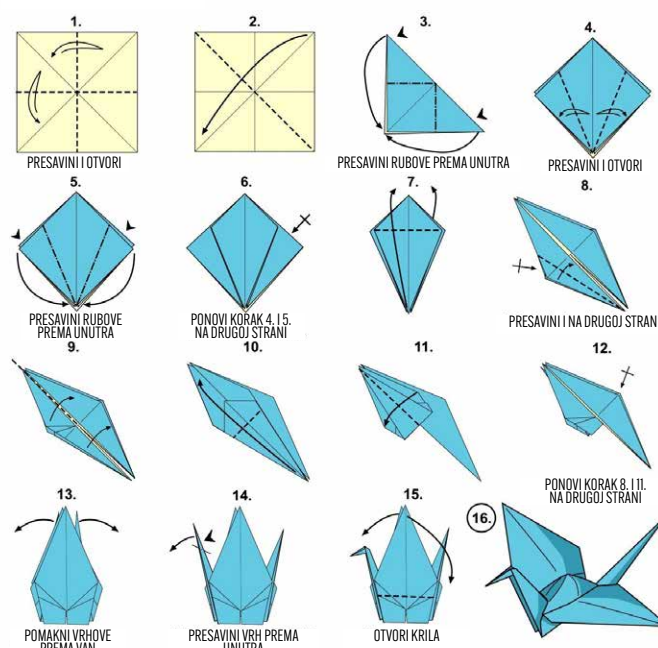

Luka Šoić, Luka Tandara i Matej Beus, 6. a pokazuju svoje ždralove.

Martin Roso, 6. b sa svojom Kawai životinjom.

ŽDRAL - TSURU

Ploveći Innom, rudnikom i Arenom

Učenici izborne nastave Njemačkoga jezika od 5. do 8. razreda bili su na izvanučioničkoj nastavi u Njemačkoj i Austriji od 11. do 13. svibnja. Puni istraživačkog i pustolovnog duha kulturno su se uzdizali, igrali utakmicu života i napunili baterije u Innsbrucku, Münchenu i Hallstatu.

Šetnja Innsbruckom

Granulo je svibanjsko sunce, malčice prohladno. Budući da je vremenska prognoza nekoliko dana prije odlaska na izvanučioničku nastavu bila srednja kišna žalost, sunce nas je ipak razveselilo i pratilo do Innsbrucka. Došavši u grad, ispred nas se ukazala prekrasna Maria-Theresien-Straße — ulica čiji se kraj nazire tek u Alpama. Šećući gradom, vidjeli smo dvorac Ottoburg, gotičku građevinu koja je nekada bila dio gradskih zidina. Innsbruck je poput medvjeda koji spava zimski dan na utoku rijeke Sill u Inn.

Leon Samarin, 6. a, Leon Vučinić, 6. b i Martin Roso, 6. b pokazuju kako izgledaju vatreni navijači nogometa.

Mirnoću ovog tirolskog gradića nadmašio je nogometni stadion „Allianz Arena“ u Münchenu. Razgledavajući stadion, zamišljala sam navijače koji od srca navijaju za svoj omiljeni klub. Dovršena je 2005. godine jer je Njemačka bila domaćin Svjetskog nogometnog prvenstva 2006. godine. Može primiti oko 70 000 gledatelja. Bili smo na mjestima za navijače, u sali za medijske konferencije, u svlačionici za igrače te u Muzeju. Oduševio me ulazak na teren kroz hodnik kojim ulaze igrači uz zvukove FIFA-ine himne.

Nika Vuković i Petra Stipančić, 7. b u svlačionici nogometaša FC Bayern.

Kraljevska šetnja

Prethodni dan ispunio je sportske želje, a razgledavanje dvoraca Hohenschwangau i Neuschwanstein kulturno nas je uzdignulo i vratilo u prošlost. Spomenuti dvorci nalaze se u Bavarskoj i izgledaju kao iz bajke. Ne čudi da je dvorac Neuschwanstein poslužio kao inspiracija za dvorac iz Disneyeve „Uspavane ljepotice.“. Uvršten je i na UNESCO-ovu listu Svjetske baštine, a iz njega se pruža prekrasan pogled na jezero Alpsee. Veličina dvorca očaravajuća je, no kičast je, prepun detalja, slika i hladnih boja koje vizualno smanjuju prostorije. Više mi se svidio dvorac Hohenschwangau — ističe se svojom jednostavnošću, oku ugodnim bojama, prekrasnom terasom na kojoj zamišljam kralja Ludovika II. Bavarskog kako ispija poslijepodnevnu kavu uz zvukove vodoskoka.

Hallstatt — moć prirode

Frane Markoš, 5. a, Luka Peljčević, 7. b, Karlo Šoštar, 5. b, Bruno Samarin 7. b i Max Medić, 5. a spremni za ulazak u rudnik.

Tena Divald, 5. a, Ana Vuković, 5. b i Kaja Vulinović, 5. a jure toboganom.

Hallstatt — mjestašce u Austriji koje izgleda kao iz animiranog filma. Priroda je ovdje uplela svoje prste ne dopustivši čovjeku da je nadvlada. Hallstatt je gradić poznat po najstarijem rudniku soli na svijetu. U rudnik smo se vozili uspinjačom do vidikovca. Šećući do samog ulaza u rudnik, oduševio nas je vidikovac s kojeg se pruža pogled na dolinu Salzberghochtal i jezero Hallstatt. Strahopoštovanje prema prirodi koja je u Hallstattu pokazala svu svoju moć istovremeno oduševljava i zastrašuje. Razgledavanje rudnika uz videozapise koji prikazuju kako su rudari u prošlosti iskopavali sol bilo je zabavno. Rudnik ima nekoliko razina. U pojedine dijelove rudnika spuštali smo se toboganom. Prema izlazu iz rudnika vozio nas je vlak. Bilo je olakšanje ugledati dnevno svjetlo nakon sat vremena mraka u rudniku.

Ema Reja, 8. a

Svi na okupu uz prekrasni pogled s vidikovca.

Novigradske srodne duše

Učenice Katja Vranić i Emma Maslić sudjelovale su na Novigradskom proljeću od 29. ožujka do 4. travnja 2025. u pratnji učiteljice Danice Bobinac. Radionice su se održavale u Scuali elementare Rivarela u Novigradu.

Novigradsko proljeće radionički je program u trajanju od sedam dana za iznimno motivirane i potencijalno darovite učenike osnovnih škola u jezično-umjetničkom području. Radovale smo se sudjelovanju kao dvije umjetnice u duši. Za rad u svim radionicama ponijele smo vreću smijeha i puno dobre volje. Voditelji radionica potaknuli su nas na stvaralački rad i kreativnost. Kreativno-umjetnički rad započeo je otvorenjem Škole stvaralaštva „Novigradsko proljeće“.

Na prvoj radionici keramike upoznale smo se s načinima izrade keramičkih predmeta. Tema ovogodišnjeg rada bila je putovanje, a mi smo putovale otkrivajući umjetnice u sebi. Izrađivale smo i sušile vagone od gline za vlak kao simbol putovanja. Sljedećeg dana pekle smo radove od gline i ukrašavale ih. Bojale smo ih i glazirale te stavljale u raku peći za keramiku na pečenje. Dugačka kliješta služe za vađenje gline iz raku peći kada dosegne temperaturu od 960 stupnjeva. Glina se potom stavlja u piljevinu na hlađenje. Hlađenje u piljevini traje 15 minuta te se glina pere kako bi se isprao višak piljevine. Zadnji dan dovršavale smo svoje radove. Budući da je poslijepodne bila izložba naših radova, pekle smo preostale radove i čistile ih kako bi bili spremni za izložbu. Ostali učenici, naši voditelji i profesori bili su oduševljeni našim radovima na izložbi.

U pauzama od radionica otkrivalo smo ljepote Novigrada s učiteljicom Danicom Bobinac. Posjetile smo muzej u Novigradu u kojem su izloženi radovi sudionika Novigradskog proljeća u proteklih 35 godina. Išle smo i na glazbenu večer u crkvu sv. Pelagije. Svake večeri družile smo se

s književnikom Enesom Kiševićem i studentima zaduženima za naše aktivnosti. Studenti su organizirali filmske, plesne i scenske radionice te zabavne kvizove. Disko večeri pune zabave i smijeha ostat će nam zauvijek u sjećanju. Sljedećeg jutra putovale smo prema Zagrebu. Naše putovanje u Novigradu nije završilo. Nastavljamo putovanje zajedno sa svojom srodnom dušom – umjetnošću.

Emma Maslić, 8. b

Katja i Emma izrađuju putnike

Književnik Enes Kišević na večeri zabavne poezije.

Učiteljica Zinka Brekalo vadi užarenu skulpturu iz raku peći.

Završna izložba keramičarske grupe.

Lomat Suomessa

Dok je većina hrvatskih učenika proljetne praznike provela u svojim domovima, petero se učenika s dvjema učiteljicama, Sanjom Škreblin i Mihaelom Koren, uputilo na Erasmus+ putovanje u Finsku. Posjetili su Mutalan školu u Joensuu. „Lomat Suomessa“ znači upravo „praznici u Finskoj“. Na redovnom okupljanju svih učenika Mutalan škole ukratko su prezentirali Hrvatsku, Zagreb i našu školu, a prezentaciju su završili pozivom na učenje i masovni ples ličkog nijemog kola. Izvan nastave družili su se s novim i starim prijateljima, sanjkali se, posjetili izložbu Prirodoslovnog odsjeka tamošnjeg sveučilišta, gledali natjecanje najjačih ljudi na svijetu i izradu skulptura od leda, bili u sauni u svom apartmanu i pokušavali uhvatiti auroru borealis (bezuspješno, na žalost). I sve to na engleskom jeziku. Ponosne učiteljice pružale su im podršku i koristile svaku priliku za razmjenu znanja s kolegama.

Druženje učiteljica Mihaele Koren i Sanje Škreblin s finskim učiteljima.

Putovanje je bilo posebno uzbudljivo za nas koji se do tada nismo vozili zrakoplovom. Promijenili smo dva zrakoplova i dva vlaka dok nismo stigli do

odredišta — grada Joensuu u Finskoj. Prvi je let bio lijep jer smo vidjeli izlazak sunca i Alpe i vozili smo se u malom zrakoplovu, a na drugome smo letu sjedili razdvojeno, ali ipak je bilo zanimljivo i let je dobro prošao. Put vlakom od Helsinkija do Joensuua bio je uzbudljiv i dug, na početku malo stresan jer smo u zadnji čas uhvatili vlak, ali kasnije smo se opustili i zabavljali. Stigli smo u apartman sretni i umorni.

Idućega jutra u 10 sati došla nam je nova prijateljica Emma i donijela rezervnu vodonepropusnu odjeću. Kartali smo Uno i razgovarali s njom. Nakon ručka po nas su došli učitelji Ossi i Anika te nas odveli na sanjkanje. Zabavljali smo se na snijegu pa se ugrijali vrućom čokoladom i keksima. Nakon toga otišli smo gledati *Ice men*, natjecanje najsnažnijih ljudi na svijetu koji su se natjecali u više disciplina. Vukli su ogromni John Deere radni stroj nalik traktoru, dizali su utege te bacali teške bačve preko glave. Bilo je uzbudljivo i začuđujuće jer nikada nismo gledali išta slično. Večerali smo riispiiraka, finsku pitu od riže koju smo kupili u trgovini jer smo željeli probati neko tradicionalno jelo.

Za doručak trećega dana dočekale su nas američke palačinke koje su napravili Andro i Leon pa nam se na tom doručku pridružila učiteljica Anna. Zatim smo vježbali ples i pospremali sobe dok su učiteljice radile ručak nakon kojega smo otišli u školu. Tamo smo igrali skrivača i plesali u sobi u kojoj su označeni koraci na koje smo morali stati u ritmu glazbe, a kasnije smo mogli isprobati njihovu hranu i slatkiše koje nemamo u Hrvatskoj. Pozvali smo neke učenike na druženje u naš apartman pa smo igrali društvene igre. Zanimljivo je sporazumijevati se s Fincima na engleskom jeziku jer provjeravamo koliko znamo.

Četvrtog smo se dana morali rano probuditi kako bismo stigli na vrijeme u školu. Internacionalni agenti, koji u školi domaćinu vode Engleski jezik i koji su bili zaduženi za nas, pokazali su nam školu i učionice.

Učenici su s učiteljicama sretno stigli u Finsku.

S učenicima trećih razreda vodili smo radionicu izrade kravata, a zatim smo u dvorani igrali graničar. Finski učenici ručaju vrlo rano, u 11,15 na što nismo navikli pa smo uvijek uskoro bili gladni. Nakon ranog ručka imali smo sat Engleskog jezika s učiteljicom Hana-kaisom. Za kraj školskog dana imali smo sat Tehničkog s učiteljem Jyrkiem. Malo smo se odmorili u apartmanu dok po nas nije došla Hana-kaisa i odvela nas u sportski centar za mlade u kojemu smo se igrali i penjali po zidu za penjanje.

Peti nam je dan bio jako dug. U školi smo imali nekoliko radionica, profesora Baltazara i izradu kravata. Održali smo prezentaciju o Hrvatskoj, Zagrebu, školi i Erasmusu, naučili smo Fince nekoliko naših riječi uz pomoć Running PPT-a i otplesali s njima nijemo kolo iz Like. Prvašići su nam se predstavili na hrvatskom jeziku. Naučio ih je to njihov učitelj koji često posjećuje našu obalu. Dan smo završili satom Engleskog jezika. Popodne smo u Botaniji vidjeli tropske biljke te skulpture i tobogane od leda. Upoznali smo umjetnike koji ih izrađuju. Navečer nam se pridružila profesorica Kim iz Fizike.

U školi smo šestoga dana opet sudjelovali na radionicama. Kod učitelja Jyrkija radili smo drvenu pločicu s imenom škole. Nakon toga smo kod učiteljice Tarje tražili i rješavali zadatke po cijeloj školi koristeći plan škole, a tema su bili Tatu i Patu, poznati likovi finskog stripa. Na kraju dana imali smo Glazbeni. Zajedno smo svirali pjesmu na finskom koja govori da bismo trebali ustati sa sofe i ne biti lijeni. Sami smo mogli odabrati koji ćemo od brojnih pravih i školskih instrumenata svirati. Kreirali smo pjesmu o prijateljstvu i igri na snijegu u Finskoj pomoću AI-a. Nakon škole hodali smo do sveučilišta u kojemu je izložba prepariranih životinja i rješavali zadatke u vezi toga. Na povratku smo otišli u dućan. Sad se odmaramo i možda ćemo ići vidjeti auroru borealis (ako ne bude oblačno).

Hokej na ledu s finskim učiteljem TZK-a.

Posljednjeg radnog dana imali smo Švedski jezik i Matematiku s učenicima petog i šestog razreda. U školu je tijekom prvoga odmora došla policija sa psom i dronom. Oni obilaze škole i predstavljaju svoj rad učenicima. Nakon toga imali smo disko party u školskoj dvorani na kojemu je jedan od učitelja bio DJ i mogli smo kupiti grickalice i nešto slatko. Navečer smo ponovno željno tražili auroru

Slobodno vrijeme.

borealis, no opet je nažalost nismo našli. Vratili smo se u apartman tužni i ispekli palačinke uz koje smo vježbali fiziku s učiteljicom Kim. Idućega smo se dana pozdravili sa svojim domaćinima i puni dojmova, novih prijateljstava i iskustava uputili u svoju Hrvatsku.

Eva Burja, 7. a

Znanstvenica iz dvorca

U mjestu Sveti Križ Začretje u Hrvatskom zagorju smjestio se istoimeni kasno-barokni dvorac. Gđa Mirna Flögel-Mršić brine o dvorcu čiji je vlasnik njezin sin. Srdačno je dočekala Cesariće i odvela ih u tajanstveno razgledavanje dvorca.

Dvorac Sveti Križ Začretje.
Izvor: visitzagorje.hr

Gđa Mirna ponosno čuva dvorac koji je naslijeđe njezine obitelji. Sa smiješkom nam je naglasila da stojimo ispred spomenika kulture starog četiristo godina. Inženjerka je kemije i, kako kaže, najcitanija znanstvenica u Hrvatskoj. Doktorirala je na Farmaceutsko-biokemijskom fakultetu sredinom 20. stoljeća specijaliziravši fizikalnu biokemiju. Najveće iznenađenje tijekom razgovora s njom bilo je saznanje da je Cesarićeva nećakinja! Ispričala nam je da je njezina obitelj kupila dvorac 2001. godine od Poljoprivredne zadruge s ciljem očuvanja ovog vrijednog spomenika kulture. Ističe kako joj je žao što Krapinsko-zagorska županija ne ulaže više sredstava u obnovu i očuvanje dvorca, već brine samo o Matiji Gupcu. Zahvaljuje susjedima na dobroj volji i pomoći na očuvanju dvorca i čuvanju kulturnog dobra.

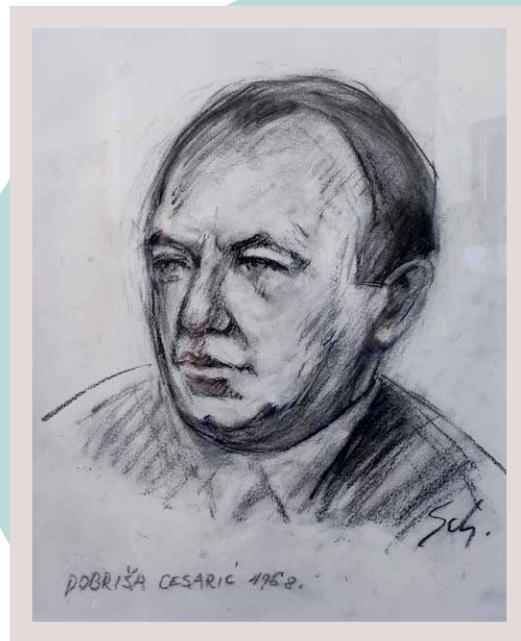
Gđa. Mirna Flögel-Mršić.
Izvor: večernijlist.hr

Razgledavajući dvorac, uočili smo portrete ljudi koji su nekada bili vlasnici dvorca — Vranyczanyjevi, Keglevići i obitelj Sermage. Njihov duh kao da i danas živi u dvorcu. Gđa Mirna pokazala nam je dvoranu za konferencije koju krase likovna djela slikara Ivana Lovrenčića, Slavka Kopača i mnogih drugih. Portreti grofice Drašković i Katarine Patačić promatraju nas dok razgledavamo dvorac. Naborane, sivo-bijele zavjese izgledaju poput šlaga na torti i podsjećaju na neka prošla, zaboravljena vremena. Po parketu tu i tamo

prošeta koji pauk ne bi li ugledao svjetlo dana. Budući da u dvorcu živi sama, gđa Mirna šali se da se druži s paucima.

U razgovoru s njome željeli smo saznati više o Cesariću. Utemeljila je "Društvo štovatelja Dobriše Cesarića" 1982. godine, nakon Cesarićeve smrti. Društvo je organiziralo izložbe i recitale o Cesariću. Recitala nam je nekoliko Cesarićevih pjesama. Cesarića se sjeća kao čovjeka koji je svoj život živio osamljeno, no volio se družiti sa svojim istomišljenicima — pjesnicima. Radio je kao lektor, mnogo je prevodio i čitao. Strašno mu je smetalo što nije dobro znao engleski jezik. Cesariću je pjesništvo mnogo značilo. Htio je da svijet bude bolji, da ne bude isprazan. Gđa Mirna sjeća se i da je skupljao stare satove. Živio je skromno pišući pjesme i recitirajući ih po školama. Svoju priču o Cesariću završila je rečenicom: „Hrvatska ga je voljela zato što je bio svoj.“

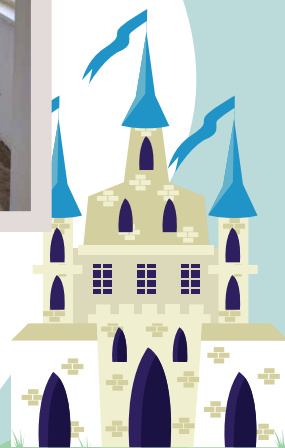
Dora Petračić, 6. b

Portret Dobriše Cesarića.

Hodnik tišine.

Izlet za poželjeti

Učenici Geografske i Novinarske grupe naše škole te ZAG-a posjetili su krajem svibnja Dvorac Sveti Križ Začretje, Park znanosti u Oroslavju i ručali u pizzeriji "Oro-Goro". U njihovim komentarima saznajte kako im se svidio dvorac, je li im fizika postala privlačna te je li Oro-Goro zbilja jedna od najboljih pizzerija.

Novinari naše škole, Geografska i ZAG grupa posjetili su 24. svibnja 2025. dvorac Sv. Križ Začretje u kojem živi gospođa Mirna Flögel-Mršić, potpuno sama. Možete li zamisliti da živite sami u velikom dvorcu? Zanimljivo je da je njezin stric bio upravo Dobriša Cesarić. Dvorac je iznutra lijepo uređen i velik, no izvana mu nedostaje malo "sjaja". Gospođa Mirna zna svirati klavir pa je odsvirala nekoliko skladbi. Ona brine da sve u dvorcu bude točno onako kako je bilo nekad kada je tamo živjela obitelj baruna Janka Vraniczanyja, a i mnogi prije njih. Gđa Mirna bila je sretna što smo se vidjeli te nas je poželjela ponovo vidjeti.

Busom smo se vozili do Parka znanosti u kojem smo igrali puno zanimljivih igara, naučili mnogo novih i zanimljivih sadržaja te vidjeli razne eksponate. Voditelj je imao dugačku bradu i dobar smisao za humor. Približio nam je fiziku i matematiku na zabavan način. Ručali smo u poznatoj pizzeriji "Oro-goro". Ispred pizzerije bio je veliki park u kojem smo se svi igrali i zabavljali. Mislim da je većini to bio možda i najbolji dio izleta. Moram priznati, bio je i meni. Ipak smo mi još uvijek djeca. Bilo mi je zbilja odlično na izletu.

Ema Šćepanović, 4.a

Jednog lijepog i sunčanog dana, 24. svibnja 2025., bili smo na izletu u dvorcu Sv. Križ Začretje. Posjetili smo i Park znanosti te igrali razne igre. Navijali smo jer su se dvije ekipe borile za nagradu, a nagrada je bila jedno veliko ništa. Ekipe su se ipak trudile. Nagrada za trud bila je pizza u pizzeriji "Oro-Goro". Sada mi je jasno zašto ljudi stalno odlaze tamo na pizzu. Najviše mi se svidio Park znanosti jer smo tamo čuli puno zanimljivih informacija i priča te smo mogli isprobati eksponate od kojih su nas neki i hipnotizirali.

Paola Markoš, 4.a

Na izletu je bilo baš odlično. Upoznali smo nećakinju Dobriše Cesarića. Ona već godinama živi potpuno sama u velikom dvorcu. Neki učenici dobili su priliku svirati klavir, što se inače ne smije raditi u muzejima ili dvorcima. Igrali smo se sa znanosti u Parku znanosti, svirali Odu radosti na metalnim cijevima i šaputali u velike tanjure, poput onih izvanzemaljskih. Čak sam imala priliku i sudjelovati u igri povlačenja loptice. To je bio pravi timski rad. Družili smo se u "Oro-Goro" pizzeriji, pizze su bile poprilično velike, ali vrlo ukusne, a jedan dječak pojeo je skoro cijelu veliku pizzu sam! Bilo mi je jako zabavno, a vjerujem da se i drugima svidjelo.

Lena Draušnik, 4.a

Na izletu smo prvo posjetili dvorac u kojem živi nećakinja Dobriše Cesarića. Gospođa Mirna Flögel-Mršić vodila nas je po dvorcu koji je naslijedila 2002. godine od svojega oca. Njezin otac kupio je dvorac i zaštitio ga od propadanja. Gospođa Mirna starija je, no odlično se drži. Bila je tiha pa nisam uspjela čuti sve što je rekla. U dvorcu smo razgledavali mnoge prostorije, a neki učenici svirali su klavir. Poslije dvorca išli smo u Park znanosti i tamo smo isprobavali razne eksponate, naravno uz upute voditelja, i shvatili da matematika i fizika mogu biti vrlo zabavne. Poslije Parka znanosti išli smo u pizzeriju "Oro-Goro". Kada smo pojeli pizzu, mogli smo se ići igrati ili pokušati osvojiti neku igračku na aparatima za igračke. Jako smo se potrudili da nam učiteljice to dozvole.

Maja Korkut, 4.a

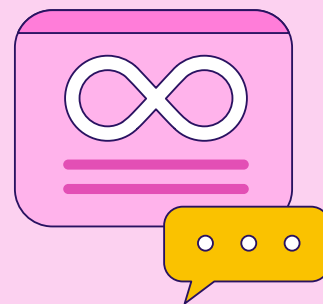
Park znanosti.

Zajednička fotografija s gospođom Mirnom.

EKRANIZAM

Zaslone koji privlače pažnju postali su pošast modernog doba. Većina kućanstava ima neki ekranizirani elektronički uređaj – televizor, računalo, mobitel, tablet. Kod djece rane i predškolske dobi ekrani mogu uzrokovati tzv. ekranizam, novi termin koji predstavlja ovisnost djece o ekranima.

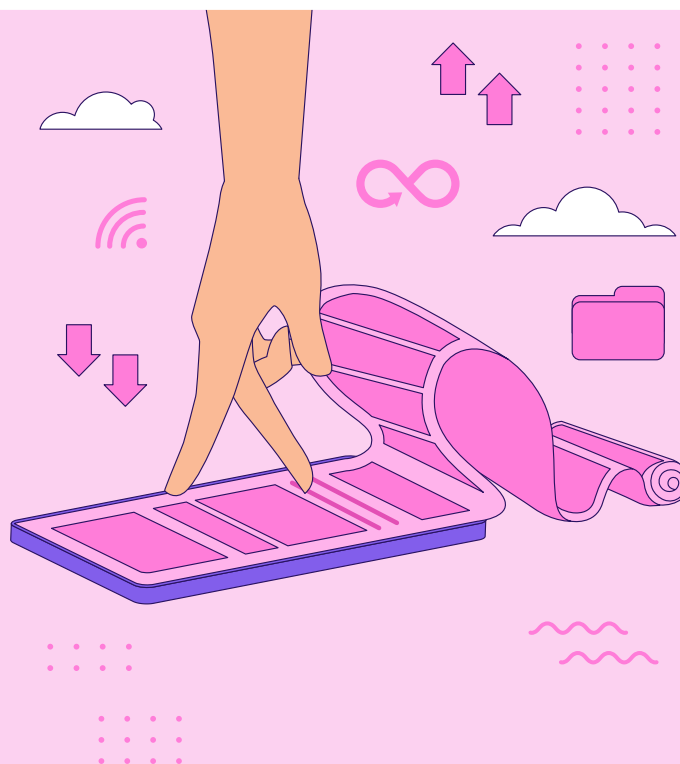
Hodajući gradom, svakodnevno primjećujem ekrane koji blješte. Zaslone u izlozima trgovina, mobiteli u rukama prolaznika, tableti u rukama djece čije majke ispijaju kave s mobitelima u rukama ili svjetla televizora koja dopiru iz stanova i kuća. Čini se da bolujemo od ekranizma! Ekranizam je ovisnost o bilo kojoj vrsti ekrana: tabletu, televizoru, računalu, laptopu i mobitelu. Ovisnik može biti svatko, od trogodišnjaka do sedamdesetogodišnjaka. Ovisnici o ekranu gledaju bilo koju vrstu ekrana čim za to imaju priliku. Ekranizam je prisutan kod djece koja uzimaju mobitel u ruke izlazeći iz škole. Ljudi u kafićima ne komuniciraju međusobno, već se služe mobitelima. Mobitel ne služi samo za slanje poruka i razgovaranje, već i za igranje igrica, gledanje kratkih videozapisa, istraživanje, upoznavanje, traženje recepata i druženje.

Postavlja se logično pitanje. Kad već imamo sve na ekranima, zašto ih ne bismo stalno gledali? Slijedi logičan odgovor. Od previše gledanja u ekrane ljude boli glava, imaju poteškoće s vidom, pažnja im je kratkotrajna, sve više zaboravljaju jer ne razvijaju svoje “moždane vijuge”, postaju nasilni, psuju i govore ružne riječi. Fizički i psihički ljudi se međusobno otuđuju. Može li se moderno društvo spasiti od ekranizma? Hoće li se čovjek ipak na kraju vratiti čovjeku, a ne ekranu? Nadam se da će ljudi osvijestiti posljedice ekranizma. Prave odgovore na ta pitanja donijet će nam tek budućnost, no za sada se možemo informirati o ovome problemu.

Ema Šćepanović, 4.a

Ekranizam na djelu - Maja Korkut, Maša Šimić, Atena Orešković i Lena Draušnik pokazuju kako druženje nebi trebalo izgledati.

Ostani mentalno zdrav!

Učenici osmih razreda uskoro završavaju svoje osnovnoškolsko obrazovanje. Zaokupljeni su računanjem i predviđanjem prosjeka iz svakog predmeta. Kako se osjećaju razmišljajući o srednjoj školi?

Nalazim se na životnoj prekretnici. Izazovno je biti osmašica. Osmi razred obilježile su dvije velike promjene — nacionalni ispiti i upisi u srednju školu. Roditelji i prijatelji svakodnevno postavljaju isto pitanje: „U koju srednju školu želiš ići?“ Još uvijek nemam odgovor na to pitanje. Učitelji su zaokupljeni ishodima koje moraju ostvariti, roditelji sve moje promjene raspoloženja povezuju s pubertetom govoreći mi da sam buntovna.

Dok pišemo nacionalne ispite, razmišljam o tome hoću li u srednjoj školi pronaći prave prijatelje i zadržati dugogodišnja prijateljstva iz osnovne škole. Osmi razred kraj je jednoga poglavlja u životu i početak novoga. Sada svi biramo svoj put i ne znamo kamo će nas odvesti. Neki će se na tom putu ponovo susresti, a nekima će ostati sjećanja. Osmaši će iz osnovne škole najviše pamtiti druženja s prijateljima i nepodopštine koje su izveli učenici.

Željela bih svim budućim osmašima poručiti da uživaju u osjećaju da su najstariji na školi. Svaka srednja škola ima prednosti i nedostatke, no važno je naći prijatelja s kojim ćemo dijeliti uspone i padove. Budući da osjećam ogroman pritisak zbog upisa u srednju školu, odlučila sam sa Slapoljupcima podijeliti nekoliko savjeta koji mi pomažu da останem smirena.

Ema Grahovac, 8. b

Savjeti:

1. **Provodi vrijeme s prijateljima koji te opuštaju.** _____
 2. **Ne dopusti strahu da kontrolira tvoj život.** _____
 3. **Ocjene ne pokazuju koliko vrijediš kao osoba.** _____
 4. **Važno je dati sve od sebe! Ako i ne uspiješ, bitno je da si pokušao.** _____
 5. **Nemoj se opterećivati uspjesima drugih učenika.** _____
- Razmišljaj o sebi i onome što želiš.** _____

Provodi vrijeme s prijateljima koji te opuštaju.

Upoznajmo djelatnike naše škole

Reci rrr!

Tijekom odmora na hodniku često vidamo gđu Anitu Radičev koja radi kao školska logopedkinja. U razgovoru s njom saznali smo više o njezinom poslu i logopediji.

Anita Radičev.

Lara: Što rade logopedi?

Gđa Anita: Logopedi prate učenikov komunikacijski i jezično-govorni razvoj (jezično razumijevanje, izgovor glasova, tečnost govora, poremećaji čitanja i pisanja, poremećaji glasa i gutanja). Pomažu djeci u razvijanju vještine pisanja, automatiziranog čitanja, čitanja s razumijevanjem te sistematizaciji gradiva.

Lara: Koji ste fakultet završili?

Gđa Anita: Završila sam Edukacijsko-rehabilitacijski fakultet u Zagrebu.

Lara: Kada ste shvatili da želite raditi baš ovaj posao?

Gđa Anita: Jednog ljeta prijateljica i ja razgovarale smo o tome što bismo htjele studirati. Rekla sam joj da bih htjela studirati psihologiju i talijanski. Prije samog upisa na fakultet promijenila sam mišljenje — odlučila sam da ću studirati logopediju. Opis tog smjera činio mi se zanimljivim. Mogla sam zamisliti sebe kako jednog dana pomažem djeci tijekom komunikacijskog i jezično-govornog razvoja.

Lara: Kako izgleda Vaš tipičan radni dan u školi?

Gđa Anita: Rekla bih da ne postoji tipičan dan u školi. Svaki je dan različit zbog dinamičnosti školskog sustava. Moram biti spremna na prilagođavanje učenicima i dogovor s učiteljima i roditeljima. Velika mi je pomoć psihologinja Ana koja je odnedavno u školi i s kojom dijelim prostoriju. Svako jutro dogovorim raspored za radni dan.

Lara: Koji su najčešći problemi zbog kojih učitelji i učenici dolaze k Vama?

Gđa Anita: Učitelji najčešće postavljaju pitanja u vezi s određenim učenicom

kod kojeg primjećuju poteškoće u jezično-govornom razvoju. Zanima ih zbog čega su određene teškoće prisutne. Žele saznati je li riječ o teškoći ili o neredovitom i nedovoljnom radu djeteta kod kuće. Učenici najčešće dolaze zbog teškoća u pisanju i čitanju ili traže pomoć u učenju.

Lara: Kako izgledaju vježbe s učenicima?

Gđa Anita: Način na koji radim s učenicima ovisi o njihovim teškoćama. S djecom nižeg uzrasta (razredna nastava) najčešće radim na vježbama koje potiču razvoj čitanja, uvježbavamo dekodiranje i tehniku čitanja te kasnije i čitanje s razumijevanjem. S učenicima od 5. do 8. razreda (predmetna nastava) više naglasak je na čitanju s razumijevanjem, razumijevanju gradiva koje se obrađuje i pojašnjavanju učenicima kako određeno gradivo mogu naučiti na lakši način (kreiranje umnih mapa, zapisivanje bitnih informacija koje moraju naučiti i sistematizacija gradiva).

Lara: Koje su najčešće teškoće s govorom i jezikom danas kod djece i kako se one razlikuju od teškoća u prošlosti?

Gđa Anita: Danas su najčešće teškoće s govorom (govor kao motorička aktivnost) artikulacijske teškoće zbog kojih dijete ne može izgovoriti određeni glas. Jezične teškoće odnose se na krivo razumijevanje pročitane sadržaja. Ne postoji velika razlika u teškoćama danas i u prošlosti osim što su sada teškoće složenije jer je o njima više istraženo.

Lara: Koristite li se tehnologijom u svojem radu?

Gđa Anita: Trenutno u školi nemam dodatnu tehnologiju kojom bih se mogla koristiti osim interneta. Također za kreiranje zadataka i radnih listića koristim se vrlo popularnom umjetnom inteligencijom.

Lara: Koliko Vam je bitna suradnja s roditeljima?

Gđa Anita: Bitno je da roditelj vježba kod kuće s djetetom rješavajući zadatke koje osmišljam. Na taj način učenici brže napreduju i mogu brže postići željeni rezultat.

Lara: Koji su najčešći izazovi s kojima se svakodnevno susrećete?

Gđa Anita: Ima ih više. Prvi — nedostatak svijesti roditelja o tome da su i oni važni u procesu terapije djeteta i da moraju kod kuće vježbati s njima. Roditelji često smatraju da će logopedi odraditi sav posao u školi. Drugi — nemam dovoljno vremena za odradivanje i uvježbanje svih zadataka koje sam osmislila s djecom. Treći — sporost školskog sustava u donošenju rješenja za promjenu oblika školovanja te dugotrajno čekanje timske suradnje s roditeljima.

Lara Kufner, 8. a

Osmijeh koji razumije

Razgovor s našom školskom psihologinjom Anom Prtenjačom pokazao nam je koliko je važno imati osobu koja zna slušati, razumjeti i dati podršku. Iako je na početku karijere, već sada unosi toplinu i sigurnost u školske hodnike. Sigurni smo da će ostaviti veliki trag u srcima mnogih učenika.

Ana Prtenjača.

Ana: Dobar dan! Nadam se da ste spremni za ono što nas čeka... Recite nam – jeste li oduvijek znali da ćete se baviti ovim poslom?

Psihologinja: Iskreno? Kao dijete sam htjela biti sve i svašta. Plesala sam, pjevala, plivala, trčala. Zanimalo me mnogo toga.

Ana: A zašto ste se ipak odlučili postati školska psihologinja?

Psihologinja: U srednjoj školi shvatila sam koliko volim pomagati ljudima – posebno djeci. Taj me osjećaj pogurao prema psihologiji.

Ana: Što vam je najvažnije u ovom poslu?

Psihologinja: Biti prisutna. Biti netko tko može olakšati djeci, učiteljima, roditeljima. Bitno mi je da djeca osjete da ih čujem i razumijem.

Ana: Imate li puno radnog iskustva?

Psihologinja: Skromno. Radim tek pola godine, još sam na početku.

Ana: Što smatrate najvažnijim u radu s učenicima?

Psihologinja: Povjerenje. Važno mi je da znaju da mi mogu vjerovati. Većina razgovora koje vodim s učenicima ostaje privatna jer to stvara sigurnost.

Ana: Koliko je Vaš posao zahtjevan?

Psihologinja: Kao i svaki posao s djecom – ima i lijepih i teških trenutaka. Nekada me učenici znaju i rasplakati, ali sve je to dio posla.

Ana: Kako izgleda jedan vaš radni dan?

Psihologinja: Dolazim u školu, vodim radionice, razgovaram s učenicima i učiteljima, idem na sjednice. Dani su raznoliki, nikad isti.

Kod psihologice Ane na radionici.

Ana: A kakvi ste privatno? Što volite raditi kad ne radite?

Psihologinja: Volim šetnje u prirodi, dobru knjigu i druženja s dragim ljudima. I da, obožavam piti čaj u miru.

Ana: Hvala vam na razgovoru i na vremenu koje ste izdvojili za nas. Želimo vam puno uspjeha u daljnjem radu!

Psihologinja: Hvala vama! Bilo je lijepo razgovarati s vama.

Ana Vuković, 5. b

Pomoći je lako, a Cesarići znaju kako

Dvanaest učenica 7. b razreda, polaznika aktivnosti ZAG, pokazalo je pravo značenje božićnoga duha solidarnosti i zajedništva volontiranjem u Udrugi Savao. Povodom nadolazećih blagdana odlučili su svoje vrijeme i trud posvetiti onima kojima je to najpotrebnije – beskućnicima.

Zadatak učenika bio je priprema i podjela sendviča za korisnike Udruge Savao koja svakodnevno pruža podršku i pomoć ljudima u nevolji. Učenici su s osmijehom i predanošću pripremali sendviče, a potom ih osobno dijelili beskućnicima na Glavnome kolodvoru. Tijekom tog humanitarnog čina imali su priliku razgovarati s korisnicima Udruge i iz prve ruke čuti njihove životne priče, što je na sve ostavilo dubok dojam.

„Ovo je za mene bilo jedno posebno iskustvo. Shvatila sam koliko je važno pomoći drugima i koliko sitnica poput toplog obroka može značiti ljudima koji nemaju ništa“ rekla je jedna učenica.

Udruga Savao izrazila je zahvalnost školi na tom hvalevrijednom potezu.

„Svaka pomoć nam je dobrodošla, a posebno je lijepo vidjeti mlade koji su spremni izdvojiti svoje vrijeme za pomoć potrebitima. To daje nadu u bolje sutra“ poručili su iz Udruge.

Taj volonterski dan učenicima je donio vrijednu životnu lekciju i osjećaj ispunjenosti, a istovremeno pružio pomoć onima kojima je najpotrebnija. Bio je to pravi primjer kako male geste dobrote mogu imati velik utjecaj, pogotovo u blagdansko vrijeme.

Petra Stipančić, 7. b

Marko Kljajić i Petra Stipančić pripremaju sendviče.

Lea Švajcer, Hana Fudurić i Petra Stipančić spremne su za podjelu.

Cesarićevi volonteri s članovima Udruge Savao.

Hana Fudurić, Lea Švajcer, Leonarda Lelas i Bruno Samarin s članicom Udruge Savao.

DRAMSKA GRUPA U NAŠOJ ŠKOLI

U našoj školi održava se niz izvannastavnih aktivnosti, a jedna od njih je i Dramska grupa za razrednu nastavu. Pročitajmo što o skupini piše Dora, članica grupe.

Učiteljica Gordana Kukić vodi Dramsku grupu od 1. do 4. razreda čiji su članovi učenici 4. b razreda: Borna Movrić, Luka Rakoš, Bruno Barta, Tin Goldašić, Matea Marković, Matea Kiš, Nella Marš, Ema Belina, Maša Šimić i Dora Stijelja.

Dramsku grupu imamo odmah nakon nastave. Svaki tjedan veselimo se novim aktivnostima. Do sada smo uvijek imali sljedeće predstave: "Medo se prerano probudio", "Mi djeca sagradit ćemo grad", "Ezopove basne", "Ogledalce", "Lutkarske igrokaze" Jadranke Čunčić Bandov, "Riba duginih boja", a sada pripremamo predstavu "Mrav dobrog srca" za završnu priredbu. Svi imamo tremu jer znamo da će na predstavi biti jako puno ljudi u kojoj neće biti samo djeca, već i roditelji te učitelji i ravnateljica. Predstave izvodimo pred djecom u školi jer smo prošle školske godine (2023./2024.) osmislili kazalište u gostima. Djeca nas s veseljem dočekuju i rado gledaju naše predstave.

S učiteljicom se nakon svake predstave kritički osvrnemo na svoje sudjelovanje u predstavi. Svake godine prikazujemo priredbu za prvašice na početku školske godine i to nas veseli jer im na taj način poželimo dobrodošlicu. Sve kostime i rekvizite izrađujemo s učiteljicom. Svakako bih svima preporučila sudjelovanje u Dramskoj grupi. Zabavno je, poučno i pomaže u stjecanju samopouzdanja.

Dora Stijelja, 4.b

Kazalište u gostima.

Matea Marković i Maša Šimić, 4.b - glumice u predstavi.

Osvrt na kazališnu predstavu

Vremeplovac Borna

Dana 29. siječnja 2025. godine učenici 6. a i b razreda posjetili su Gradsko kazalište Žar ptica. Gledajući predstavu „Bornin vremeplov“, plovili su neistraženim svjetovima mašte. Borna nas je naučio da je ljubav sila koja neprestano plovi i ne gubi na snazi.

Borna je dječak čiji je otac preminuo u snu. Želi vremeplovom otputovati u prošlost i vratiti se na posljednju proslavu Nove godine kako bi zagrlio svojeg oca prije smrti. Bornino putovanje vremeplovom prikazano je ubrzanom vrtnjom na vrtuljku u pratnji prijateljice Nike. Vremeplov usred vrtnje pogađa grom i vraća ih trideset godina unazad. Tada je Bornin tata desetogodišnjak kao i Borna. Nika i Borna nalaze se na školskom igralištu na kojemu je i Bornin otac Tomislav. Borna začuđeno i s oduševljenjem gleda svojega oca i provodi nekoliko sati u njegovu društvu doživljavajući razne pustolovine s njegovim prijateljima. Na igralištu upoznaju budućeg znanstvenika Alberta pomoću kojega popravljaju vremeplov. Borna se pojavio na posljednjem dočeku Nove godine s ocem, zagrlio ga i rekao mu da ga jako voli. Budući da je Borna ispunio svoju želju, vratio se vremeplovom zajedno s Nikom u sadašnjost.

Predstava mi se svidjela zbog dinamične i napete radnje. Glumci su kostimima prikazali modu 80-ih godina 20. stoljeća. Široke hlače, „Jordan“ tenisice i šarene košulje cvjetnih uzoraka vraćaju se na modnu pistu i u 21. stoljeću. Glazba i zvukovi na sceni pratili su događaje i osjećaje likova. U osjećajnim trenucima glazba je bila umirujuća, a u pustolovinama ubrzana. Glumci su sami vješto i brzo namještali i premještali stvari i predmete na pozornici. Prostor u kojem se odvijala radnja prikazivao se u obliku fotografija na pomičnim paravanima. Kada su se Borna i Nika vratili trideset godina unazad, spavali su u vešeraju koji je bio prikazan na paravanu.

Nasmijao me prikaz života u Zagrebu 80-ih godina 20. stoljeća. Bilo je uzbudljivo nakratko vidjeti kako je svijet izgledao bez mobitela uz zvukove i uzvike iz filma „Flash Gordon“, vožnju stojadinom i slušanje glazbe na walkmanu. Ako ste željeli telefonirati, trebali ste u telefonski aparat ubaciti dinare kako biste uspostavili poziv. Najtužniji dio predstave je kada saznamo da je Borna ostao bez oca. Lijepo je vidjeti kako mu prijateljica pomaže u pustolovini. Predstava je pokazala da se vremena mijenjaju, no snaga ljubavi nikada ne blijedi. Gledajući predstavu, naučio sam više cijeniti roditelje jer nikad ne znamo što se može dogoditi.

Matej Beus, 6. a

Na putovanju.

Posjet kazalištu

Poema s puno problema

Učenici od 1. do 5. razreda naše škole 9. prosinca 2024. u KNAP-u su pogledali vrlo zanimljivu predstavu naziva „Baska“. U komentarima pročitajte mišljenja o predstavi naših novinarki.

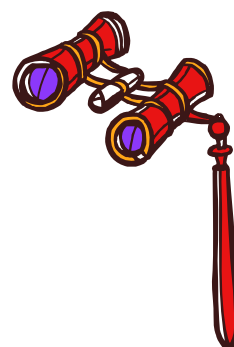

Isječak iz predstave „Baska“.

Učenici od 1. do 5. razreda krenuli su zajedno prema Centru kulture na Peščenici kako bi pogledali predstavu naziva „Baska“ (Poema s puno problema). Naziv „Baska“ sastavljen je od pojmova basna i bajka. U predstavi se radi o ekološkoj priči u kojoj se zamišlja što bi se moglo dogoditi čovjeku kad bi dobio moć razgovora s biljkama i životinjama. Radnju predstave čine pojedinačni događaji (dogodovštine medvjeda u šumi nakon što mu se probuši guma na automobilu) i slučajni susreti (posjet cirkusu ili zoološkom vrtu). Glavni glumac ima moć – može razgovarati sa životinjama i biljkama. Ti razgovori nisu bili nimalo ugodni! Priroda mu se počela osvećivati zbog njegovih loših postupaka prema životinjama i biljkama. Pouka ove predstave je da uvijek moramo čuvati prirodu. Predstavu mogu pogledati svi oni koji se još nisu uvjerali u moć prirode.

Maša Šimić, 4.b

„U bajkama, to svi znaju,
Životinje s ljudima pričaju.
U basnama se životinje prave da su ljudi,
A zašto to žele? – e to nas čudi.
Dakle ne može biti basna ova naša poema,
Ali nije ni bajka jer u stihu joj je tema.
Ali brige ovdje nema,
Nazvat ćemo je Baska i riješiti se prvog problema.
A ostali...“ i tako dalje.

Ovim riječima započela je radnja jedne od zanimljivijih predstava koju sam gledala. Riječi koje su izgovarali glumci rimovale su se što je predstavu činilo zabavnom. Autor predstave Mario Mihaljević vješto se poigrao s imenom predstave koja nije ni bajka ni basna. U predstavi su glumili Jakov Zovko i Nika Ivančić koji su se izvrsno nadopunjavali kao glumački par. „Baska“ je prikazivala kako ljudi uništavaju i maltretiraju biljke te s užitkom gledaju životinje u zoološkim vrtovima, cirkusima i akvarijima. Životinje u predstavi imaju ljudske osobine. Sova je mudra, zmija je strašna i lukava, lav je opasan i snažan, a medvjed razdražljiv. Nakon predstave bila sam malo zbunjena jer sam do sada u životu gledala drukčije na svijet, konkretno na odnos ljudi i životinja. Pouka je da i biljke i životinje imaju osjećaje, baš kao i ljudi. Biste li vi htjeli da vas netko zarobi i iskorištava?

Ema Šćepanović, 4.a

Osvrt na predstavu Mreža

Klik u stvarnost – kad kazalište progovori o životu na mreži

Teatar Tirena gostovao je u našoj školi s izvedbom predstave Mreža 21. studenog 2024. godine. Predstava se bavi temama koje su nama učenicima vrlo bliske – korištenjem interneta, društvenih mreža, vršnjačkim odnosima i posljedicama digitalnog nasilja.

Glumački duo izvodi predstavu Mreža.

Glumci su na zanimljiv i dojmiv način prikazali kako se lako izgubiti u virtualnom svijetu i koliko to može utjecati na naše stvarne živote. Posebno mi se svidjelo kako su glumci koristili jednostavnu, ali učinkovitu scenografiju i svjetlosne efekte kako bi prikazali osjećaje likova. Dijalozi glumaca suvremeni su i uvjerljivi, a mi smo u publici mogli prepoznati neke slične situacije iz vlastitih života. Neki su dijelovi predstave bili smiješni, ali su sadržavali važnu poruku – da bismo svi trebali biti pažljiviji prema drugima i odgovorni za ono što objavljujemo i komentiramo na internetu, mreži.

Predstava nas je potaknula na razmišljanje o vlastitom ponašanju na društvenim mrežama i važnosti međusobnoga poštovanja. Predstave ove tematike trebale bi biti češće jer na jednostavan i nama učenicima pristupačan način govore o ozbiljnim problemima s kojima se danas suočavamo.

Anela Bilandžija, 7. a

Osvrt na predstavu Don Quijote

Vjetrenjače nisu prepreka – Don Quijote oduševio sedmaše snagom mašte

U četvrtak, 17. listopada 2024., učenici sedmih razreda naše škole imali su priliku pogledati kazališnu predstavu Don Quijote u Kazalištu Žar ptica. Predstava je temeljena na slavnomu romanu Miguela de Cervantesa, a ostavila je snažan dojam, zbog zanimljive izvedbe i aktualnosti poruke koju nosi.

Priča o vitezu sanjaru Don Quijoteu, koji kreće u borbu protiv nepravde i zla, i njegovu vjernom slugi Sanchu Pansi, prikazana je na duhovit i kreativan način. Glumci su kroz dinamične dijaloge i duhovite situacije uspješno približili klasično književno djelo mlađoj publici. Scenografija je bila jednostavna, ali maštovita, a kostimi su dočarali duh vremena i karaktere likova.

Učenike je osobno oduševio glavni glumac u ulozi Don Quijotea, koji je svojom energijom, izražajnim govorom i pokretima uspio prikazati snagu, ali i ludost svog lika. Sancho Pansa, kao kontrast svom gospodararu, bio je izvor smijeha, ali i mudrosti, podsjećajući publiku da su prijateljstvo i vjernost jednako važni kao i borba za ideale.

Sedmaši iščekuju početak predstave.

Predstava je učenike potaknula na razmišljanje o tome koliko su snovi važni, čak i kada se čine smiješnima ili nemogućima. Don Quijote nas uči da nije važno koliko puta padnemo, već koliko puta se ponovno usudimo ustati i boriti se za ono u što vjerujemo.

Kazalište Žar ptica još je jednom pokazalo koliko je važno umjetnost približiti mladima na razumljiv, ali i inspirativan način. Ova predstava nije bila samo zabavna, već i poučna – podsjetila nas je da svijet treba ljude koji se usuđuju sanjati. Učenici su kazalište napustili puni dojmova, smijeha i možda čak i pokoje nove ideje o tome kako i sami mogu biti „vitezovi“ u svakodnevnom životu.

Stella Brajko, 7. a

ONDA KADA SMO SE IZGUBILI

U Centru kulture Peščenica, u kazalištu KNAP, 18. rujna 2024. gostovalo je Kraljevačko pozorište iz Kraljeva u Srbiji sa svojom predstavom „Onda kad smo se izgubili“, redatelja Damjana Kecojevića, u organizaciji Teatra „Poco Loco“, a u sklopu projekta „Bolje da o tome (ne)razgovara o.“

Predstava govori o osjećajima djece nakon razvoda roditelja. Pratimo priču jedne obitelji koju čine majka, otac, kći Linne i sin Thomas. Glumci slikovito i emotivno dočaravaju raspad obitelji, probleme s alkoholizmom i ljubavnim prevarama te utjecajima takvih situacija na djecu koja, bez obzira na sve, pokušavaju spasiti svoju obitelj. Nakon predstave novinarka školske Novinarske skupine razgovarale su s glumcima Aleksandrom Arizanović (uloga kćeri Linne) te Vladimirom Jovanovićem (uloga sina Thomasa).

Nika: Što vas je inspiriralo da se bavite glumom i kazalištem?

Vladimir: A zapravo ne znam točno, ne mogu odrediti jednu stvar. Mnogo je toga što je utjecalo, ne mogu izdvojiti jednu.

Aleksandra: Ja baš imam jedan događaj. Kad smo bili mali brat i ja, tata je, da bi nas nasmijao, napisao neki dramski tekst za djecu u kojega je stavio sve likove iz crtanih filmova koje mi najviše volimo, Zekoslava Mrkvu, Paška Patka, Tasmanijskog vraga... I onda bi sjeo u fotelju i čitao nam i glumio, dok smo mi sjedili na naslonu za ruke. Jednom je rekao da je u kazalištu audicija i pitao me želim li ići. Ja sam uzbuđeno rekla da želim i prijavila sam se s tim njegovim tekstom. I tako je sve počelo.

Nika: Kako ste se pripremali za ovu predstavu? Je li vam nešto bilo posebno izazovno tijekom pripremanja?

Aleksandra: Posebno izazovno je eto to što je ovo i moja privatna priča. To mi je vrlo zanimljivo i izazovno, što ja sad s 28 godina imam kapacitet osjećati sve ono što nisam mogla osjetiti u tom malom tijelu sedmogodišnjakinje kojoj se roditelji razvode.

Vladimir: Zapravo taj nas je tekst sve nekako povezao. Svi smo na neki način doživjeli situaciju koju igramo u predstavi, to je prvi put da se nas četvero glumaca priča tiče na osobnom planu. Zapravo, to je bio najveći izazov — igrati na sceni nešto što si osobno doživio. Iz ove glumačke perspektive potpuno je drugačiji doživljaj, predstava djeluje nekako psihoterapeutski. Pripreme za predstavu pomogle su mi da malo prokopam u sebi te osobne doživljaje. Ako pitate bilo kojega glumca, mislim da bi vam svaki odgovorio da najviše voli glumiti one uloge u kojima se sam pronalazi, da voli raditi s tekstovima koji ga provociraju na privatnoj, osobnoj razini i koji te tjeraju da kopaš i tragaš po sebi i svojoj duši.

Nika: Koji Vam je bio najdraži trenutak tijekom izvedbe predstave?

Aleksandra: Kad sam ugledala oči ove djevojčice (pokazuje na moju prijateljicu,

Stellu) i kad smo se pogledale, to mi je bio jako bitan trenutak, kao da smo se razumjele, srce mi je bilo veliko kao kuća.

Vladimir: Ova predstava traži taj jedan dio koji se igra a parte i koji je uključivao i vas. Dosta je bitno za nas na sceni vidjeti kakav dojam ostavljamo na vas gledatelje, vidimo li suosjećanje. Najdivniji je osjećaj kad dopiremo do publike.

Nika: Kako ste se osjećali kad ste prvi put pročitali scenarij?

Aleksandra: Kada smo ga prvi put zajedno čitali, jedva smo ga pročitali i trebalo nam je puno vremena jer smo često stajali i razgovarali, a nekoliko smo puta samo stali, prodisali i pustili da osjećaji prođu. Mi se u kazalištu volimo i poštujemo, baš kao neka obitelj, a sada smo radili tu priču o jednoj obitelji koja se raspala. Bili smo vrlo emotivni.

Glumci na pozornici.

Nika: Koji vam je najdraži lik u ovoj predstavi?

Vladimir: Pa to je pitanje zapravo psihološko jer se tiče naših individualnih problema. Meni je najdraži lik majke.

Aleksandra: Ja ne mogu odlučiti. Radi sebe bih rekla Line, a zatim razmišljam o svome ocu pa mi je Tata, onda se sjetim brata pa bih rekla da mi je najdraži Tomas. Soren mi je isto predivan lik.

Nika: Što mislite kako kazalište utječe na djecu i zašto je važno da djeca gledaju predstave?

Aleksandra: Po meni je najbolji ovaj sad razgovor koji vodimo. Kazalište može odgojiti i educirati djecu, može im ukazati na neke stvari u njima samima, u društvu, u obitelji. Kazalište je važno jer je mjesto na kojemu iz mraka možeš sudjelovati u nekoj priči i kroz nju bolje shvatiti sebe i svijet u kojemu učis živjeti.

Vladimir: Važna je scena za djecu i mlade jer se u pubertetu događaju važne stvari u životu i mislim da je baš tada mladima predočavati njima bliske teme na kazališnim daskama.

Stella: Budući da predstava govori o razvodu. Kako Vam je bilo predstaviti tu temu?

Vladimir: Priča nas je privatno isprovocirala i svi smo se zajedno kao jedna obitelj nosili s teškom temom predstave.

Aleksandra: Redatelj je imao važnu ulogu jer nas je znao usmjeriti i dati precizne upute.

Ivan: Zašto ste se odlučili baviti glumom?

Aleksandra: To je najljepši posao ikada i zauvijek. To je igralište na kojemu se možeš igrati kao dijete i na kojemu možeš razvijati sebe kroz lik koji glumiš. I više puta na kazališnim daskama proživljavamo situacije koje nikada ne bismo u vlastitu životu. I to je uzbudljivo. Gluma nas tjera da dublje shvatimo i prihvatimo sebe.

Ivan: Koji Vam je najdraži dio posla?

Aleksandra: Ljudi s kojima radim. Oni su mi najinspirativniji.

Vladimir: Meni su najdraže probe. Predstava je samo prikazivanje nečega naučenoga. Za glumca je najvažniji period isprobavanja i vježbanja na probama.

Ivan: Kako ste se osjećali kada ste počeli glumiti?

Aleksandra: Bilo mi je jako zabavno biti u kostimu i ljudi te gledaju i sretni su.

Vladimir: Bio sam sretan jer radim s ljudima. Ljudi su me privukli glumi.

Nika: Što radite prije predstave kako biste se opustili?

Vladimir: Nemam neke rituale, ali se dobro zagrijem jer su predstave fizički naporne.

Ivan: Koliko Vam treba vremena da probijete tremu?

Vladimir: Trema ne prolazi, samo naučiš kako se nositi s njom. Nisam do sada sreo glumca koji nema tremu jer trema znači odgovornost.

Aleksandra: To je slično kao s hrabrošću. Nisi hrabar ako se ne bojiš, nego ako usprkos strahu učiniš nešto — to je hrabrost. Tako je i s tremom, hrabar si ako usprkos njoj iziđeš na scenu i odigraš predstavu.

Tara: Improvizirate li tijekom predstave?

Vladimir: Naravno, to čak i volim raditi, ali do mjere da ne remetim predstavu. Ali to je voljna improvizacija.

Tara: Jeste li puno išli u kazalište kao djeca?

Vladimir: U Kraljevu imamo samo jedno kazalište i svi putevi vode u njega. (hahaha) Tako da smo ga maksimalno iskoristili i gledali sve što se prikazivalo. Vi ovdje u Zagrebu imate sreću jer imate na izbor mnoga kazališta.

Tara: Zašto ste htjeli postati glumci?

Vladimir: Ja još uvijek tragam za odgovorom na to pitanje. Znam samo da želim doprijeti do gledatelja, uvijek ih želim isprovocirati.

Stella: Kako Vam se sviđa Zagreb?

Vladimir: Zagreb je predivan. I zaista je divno što imate mnogo kazališta. Imate sve na dlanu i iskoristite to!

Aleksandra: Oduševljena sam i inspirirana gradom, ljudima i zagrebačkim glumcima koji kod nas često gostuju sa svojim predstavama. I nadam se da ću uskoro ponovno doći i još bolje upoznati grad.

novinari Novinarske skupine

Ivan Abramović, 7. b, Tara Bešić, 7. b, Stella Brajko, 7. a, Nika Vuković, 7. b

Ivan Abramović, 7. b, Gabriel Vrbanić, 7. b, Petra Stipančić, 7. b, Nika Vuković, 7. b, Anela Bilandžija, 7. a, Tara Bešić 7. a, Stella Brajko, 7. a, i Tara Bešić 7. b, s glumcima.

Da pukneš od smijeha

Smijeh je lijek

Ako se želite oprati i dezinficirati smijehom, posjetite Muzej smijeha u Gajevoj ulici u Zagrebu. Možda se nećete svaki put nasmijati od srca, no sigurno ćete se zabaviti!

Čemu se nasmijati?

U prvoj prostoriji Muzeja skener radosti očitava vaše trenutno raspoloženje. Bijeli dim u prostoriji nije magla, već dim koji dezinficira sve vaše probleme. Taman kad pomislite da ste se očistili od lošeg raspoloženja, uskačete u perlicu rublja i spuštate se toboganom u bazen prepun bijelih loptica. Bazen je poput wellness-centra u vlasništvu žirafe Goge. U njemu postoji krevet s čavlima koji vam lagano masiraju leđa. Kad se nakon tretmana pogledate u ogledalo, sami zaključite jeste li zadovoljni izgledom! Nakon toga plešući prođite tunelom s trakama koje vas dodiruju po rukama pokušavajući vam popraviti raspoloženje. Kad dođete u sljedeću prostoriju, ugledat ćete žutu fotelju. Ako sjednete na nju, čut ćete zvuk ispuštanja vjetрова. U početku će vam biti smiješno, no s vremenom postaje neugodno.

U malenoj prostoriji pokraj fotelje vidjet ćete telefonsku slušalicu. Kad slušalicu stavite na uho, čut ćete različite zvukove ljudskih smijehova. U sljedećoj prostoriji pjeva bend sastavljen od kokoši, a vaš je zadatak otkriti o kojoj je pjesmi riječ. Potom ulazite prostoriju u kojoj se odvija karaoke-zabava. Pustite svoj glas kako bi vas čuo cijeli Muzej! Ako vam ni to nije dovoljno, izgubite se među šalama u prostoriji koja je prepuna raznih viceva. Zapamtili smo šalu: „Došao futur preminulom aoristu na sprovod, prilazi tugujućoj rodbini i kaže: Primite moje ću, češ, će!”

Za kraj vas čeka opuštanje na ogromnim foteljama u obliku kokica. Na velikoj televiziji gledate nijemi film. Charlie Chaplin svakome izmami osmijeh na lice.

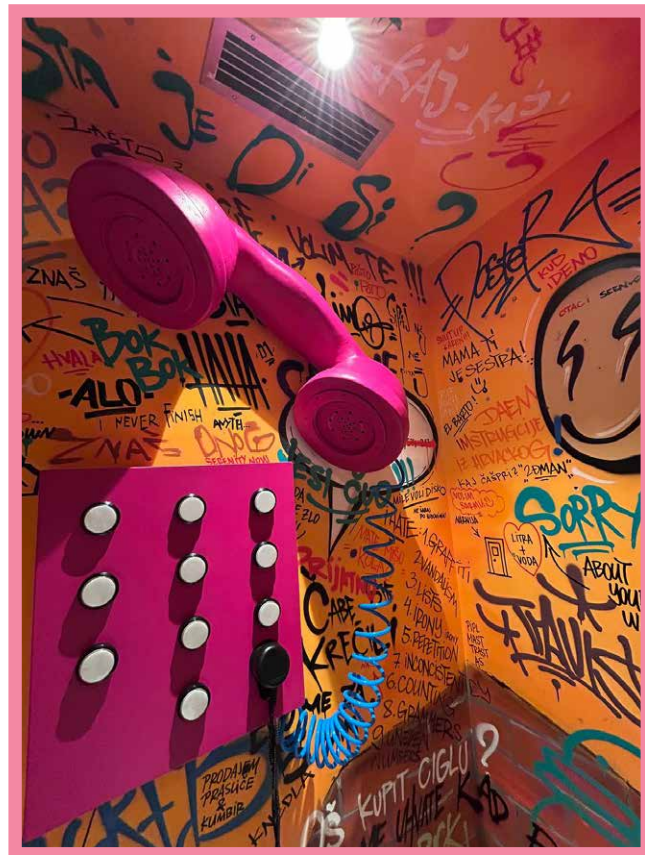
Povijest humora

Ne biste vjerovali, ljudi su se smijali i u prapovijesti! Na primjer, tijekom lova ili izrade alata, netko bi oponašajući životinju izazivao smijeh. U antičkoj Grčkoj humor je bio sastavni dio života. Aristofan, jedan od najvećih komediografa, koristio se satirom kako bi ismijavao političke figure pa i bogove. U srednjem su vijeku ljude nasmijavale dvorske lude ističući mane i slabosti pojedinaca, najčešće plemstva i svećenstva. Novovjekovni humor je kritizirao društvene norme koristeći se satirom i groteskom. Humor u najnovije doba (od sredine 20. stoljeća) odražava složenost modernog života — od ismijavanja politike do internetske apsurdnosti.

Preporuka – da ili ne?

U Muzeju je bilo zabavno zbog toga što smo sudjelovali u aktivnostima koje su neuobičajene u svakodnevnom životu. Bilo je ljudi koji su se nasmijali, ali i onih kojima ništa nije bilo smiješno. Objašnjenje je u stilovima humora — crni humor, suhi humor, apsurdni humor, tjelesni humor (koristi pretjerane fizičke pokrete, izraze lica kako bi izazvao smijeh), igre riječi (dosjetke s duhovitim obratom), toaletni humor (povezan sa šalama i gegovima tjelesnih funkcija poput obavljanja nužde). Svatko ima drukčiji smisao za humor. Smijeh je lijek, no svatko ga doživljava drukčije. Muzej smijeha — zanimljiva i jedinstvena ideja, no ne i pretjerano smiješna.

Petra Kvesić-Lozić, 8. b

Poslušaj različite zvukove ljudskih smijehova.

Posjet muzeju

Prirodoslovni muzej

Dana 13. studenoga 2024. učenici Geografske i Novinarske grupe naše škole posjetili su Prirodoslovni muzej.

Ulazeći u Muzej, osjećamo posloženost, urednost i dašak prošlosti. Podijeljen je na četiri odjela: Geološko-paleontološki, Zoološki, Mineraloško-petrografski i Botanički. Na svakome odjelu nalazi se mnoštvo prirodnina, izvornih sastavnica prirode (minerali, stijene, fosili, preparirane biljke i životinje) koje prikazuju evoluciju živoga svijeta i prostora koji nas okružuje.

Na Geološko-paleontološkom odjelu vidjeli smo okamine paleozoika, mezozoika i kenozoika, stare nekoliko stotina milijuna pa sve do nekoliko tisuća godina, razvrstane u brojne zbirke. Saznali smo da je putovanje kroz prošlost našega planeta započelo prije oko 4, 6 milijardi godina u pretkambriju čije trajanje zauzima gotovo 90% ukupne Zemljine povijesti. Tijekom pretkambrija postupno su se stvarali povoljni uvjeti za nastanak života. Slušaajući o kvartaru, prisjetili smo se filma „Ledeno doba” i saznali da je tada zavladao klimatski trend zahlađenja kada su bila česta glacijalna razdoblja. Ubrzo nam je postalo toplo jer smo zamišljali ogromne dinosaure koji su u Hrvatskoj bili prisutni tijekom razdoblja jure i krede. Na području Hrvatske poznata su 24 lokaliteta s nalazima dinosaura, a najviše ih je u Istri.

Krajem miocena u fosilnom zapisu prepoznajemo prve naznake pojave hominina

— pripadnika naše posebne razvojne linije koja se odvojila od posebne razvojne linije naših najbližih srodnika — čimpanza. Karakteristike koje nas razlikuju od naših najbližih srodnika su dvonožnost, način žvakanja, veličina mozga, govor, lov te domestikacija životinja i biljaka.

Na Zoološkom odjelu vidjeli smo različite primjerke kralježnjaka (sisavci, ptice, vodozemci, gmazovi, ribe) i beskralježnjaka (kukci, mekušci, morski beskralježnjaci). Jeste li znali da je jelenak najveći kukac u Hrvatskoj? Može narasti čak do 8 centimetara.

Jeste li znali da je megalodon živio u Panonskome moru i da su pronađeni njegovi ogromni zubi? Živio je u morima i oceanima diljem svijeta, uključujući i nekadašnje Panonsko more u kojem je fosil otkriven.

Mineraloško-petrografska zbirka bogata mineralnim vrstama i njihovim kristalnim oblicima zapanjuje na prvi pogled.

Na Botaničkom odjelu vidjeli smo zbirku herbarija bogatu biljnim materijalom. Vodič nam je rekao da je biljni materijal u Hrvatskom prirodoslovnom muzeju prepariran prešanjem i sušenjem te polaganjem na papirnatu podlogu. Svidjelo mi se što sam mogla dotaknuti kamenje i dijelove stijena. Najmanje su mi se svidjeli kukci. Oduševili su me dijamanti raznih boja. Posjetite Muzej ako volite prirodu. Bit ćete oduševljeni!

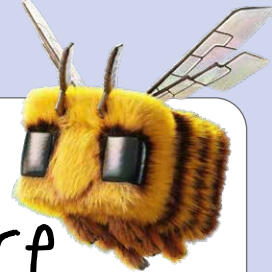
Ema Grahovac, 8. b

Rekonstrukcija djeteta krapinskog neandertalca.

Osvrt na film Minecraft

Blokovi avanture na velikome platnu

Učenici 7. a i b razreda s svojim su razrednicama, Margaretom Došlić i Milanom Vuković, išli u kino 23. travnja 2025. gledati dugoočekivani Minecraft film.

Uzbudeni smo se okupili ispred škole i gradskim autobusom došli do kina. Dečki su bili jako uzbudeni jer dugo igraju Minecraft igricu i jedva su čekali pogledati film.

Kupili smo kokice i pića, smjestili se u dvoranu i film je počeo.

Film je temeljen na popularnoj igrici Minecraft i odvija se u Minecraft svijetu. Radnja prati grupu prijatelja koji su se našli u opasnosti kada je svijet Minecrafta počeo propadati. Dječak Henry, jedan od glavnih likova, te njegova sestra Natalie slučajno su završili u Minecraft svijetu zajedno s Garretom i Stevom. Morali su surađivati, graditi, boriti se protiv neprijatelja i pronaći način kako spasiti svijet i pokušati izići iz njega.

Film je vizualno bio vrlo zanimljiv jer je zadržao stil igre, ali dodao više detalja. Bilo je i dosta akcijskih scena koje su nam držale pažnju, ali i nekoliko duhovitih dijelova koji su nas nasmijali. Film je pokazao koliko su važni prijateljstvo, timski rad i hrabrost. Film mi se svidio, što nisam očekivala, jer je rađen prema videoigri, no ugodno me iznenadio. Mislim da je Minecraft film odličan izbor jer spaja zabavu, avanture i važne životne lekcije.

Nika Vuković, 7. b

Anela Bilandžija, Petra Stipančić, Ana Vuković i Eva Burja prije početka filma.

ZABAVNIK

Školski vicevi

Zašto je kalkulator najbolji čovjekov prijatelj?
Zato što na njega uvijek možeš računati.

Pita učitelj Ivicu: "Kada pišemo veliko slovo?"
Ivica odgovara: "Kad je netko kratkovidan!"

Zakasnio Perica na nastavu i pita ga učiteljica:
"Zašto si, Perice, zakasnio?"
Perica: "Jer na znaku piše: Uspori škola."

Pita učiteljica Pericu: "Je li ti tata još uvijek
pomaže s domaćom zadaćom?"
Perica: "Ne više. Ona zadnja jedinica ga je totalno slomila!"

Učiteljica pita Ivicu:
"Ivice, reci dvije zamjenice."
Ivica: "Tko? Ja?"
Učiteljica: "Napokon točan odgovor i od tebe."

"Kako si se osjećao na posljednjem satu u školi?" pita majka Ivicu.
"Kao general! Stojim u stavu mirno i promatram svoje jedinice."

Una Papa Ciprić, 4. a

Riješi rebus i otkrit ćeš naslov jedne pjesme!

VODA" + Ć + "" = _ _ _ _ _

POSAO" + LIJEPO" = _ _ _ _ _

 "" + E = _ _ _ _

AUTOR OVE PJESME ZOVE SE:

_ _ _ _ _ _ _ _ _ _

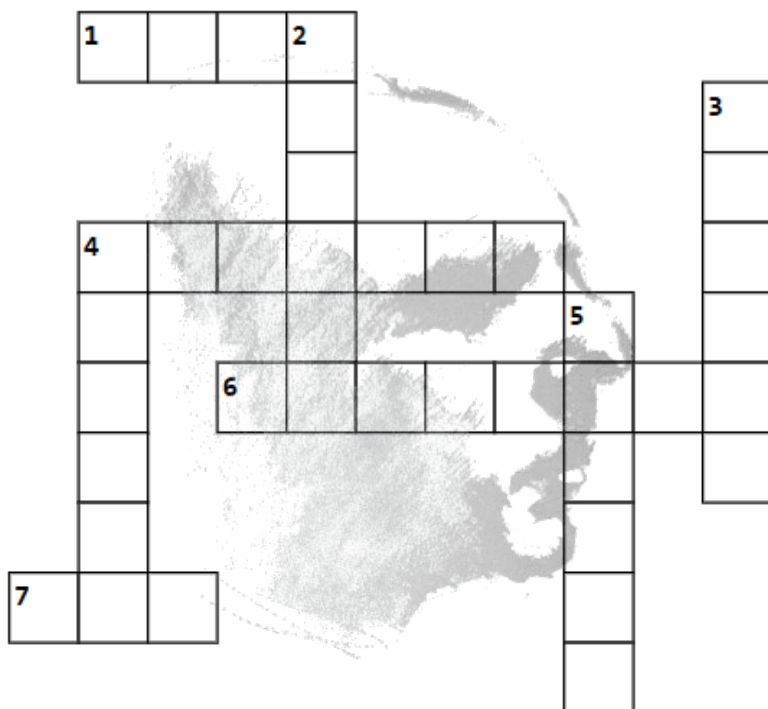
Maša Šimić, 4.b

OSMOSMJERKA_Pjesme Dobriše Cesarića

O	D	K	K	G	C	Ž	O	W	H	T	Ć	U	U	L	R	L	W	W	V
M	S	O	U	O	T	Q	Š	Y	X	Q	X	H	A	Ž	K	P	A	L	S
Y	O	D	T	L	Q	B	G	Ž	Č	A	R	S	J	I	C	O	D	Č	O
M	W	L	E	O	K	F	K	S	Q	X	X	Č	R	O	J	E	G	F	Ž
O	Ž	G	I	L	Ć	L	O	R	E	Č	K	O	J	O	B	J	N	V	
P	D	A	S	T	G	P	O	V	R	A	T	A	K	W	V	M	R	L	Ž
Ć	Č	Z	P	Š	V	O	Z	Y	T	B	A	Č	W	G	T	M	Š	J	U
Ž	A	W	C	E	M	A	P	Q	M	V	Q	W	N	T	S	D	A	U	O
Ć	R	I	E	G	C	H	T	Č	B	R	K	E	A	D	J	C	P	B	D
I	G	R	K	S	V	X	J	E	S	E	N	R	Ž	C	N	J	O	A	A
R	I	Q	R	Č	F	P	Z	A	H	K	Z	A	E	V	I	V	Q	V	Š
A	S	C	U	N	I	R	Č	D	S	N	B	Č	L	Ž	T	B	G	O	I
S	E	F	H	A	J	I	N	O	V	A	L	S	J	M	E	T	U	H	R
E	V	V	R	R	K	Č	D	L	L	S	Č	G	E	R	J	X	G	B	B
C	A	F	Ž	G	S	T	Q	W	K	U	L	Ž	F	T	D	D	U	S	O
Č	W	X	Č	V	Q	C	H	A	L	I	H	W	V	A	O	Q	Č	D	
O	Y	L	U	M	L	X	T	Y	L	O	I	J	C	A	T	Š	S	B	Q
S	Ć	N	A	R	A	N	Č	A	B	P	E	G	J	C	B	K	Š	S	K
N	Ć	K	N	M	Š	D	U	U	O	Y	U	Č	V	J	E	T	R	U	D
K	N	Ž	E	L	J	E	Z	N	I	C	O	M	J	D	N	O	A	M	Š

- Slap
- Jesen
- Oblak
- Naranča
- Slavonija
- Bubica
- Djetinjstvo
- Krik
- Ljubav
- Mrtvac
- Molitva
- Pogled
- Polusan
- Povratak
- Srce
- Želje
- Željeznicom
- Vjetru
- Dobriša
- Cesarić

Cesarićeva križaljka

VODORAVNO

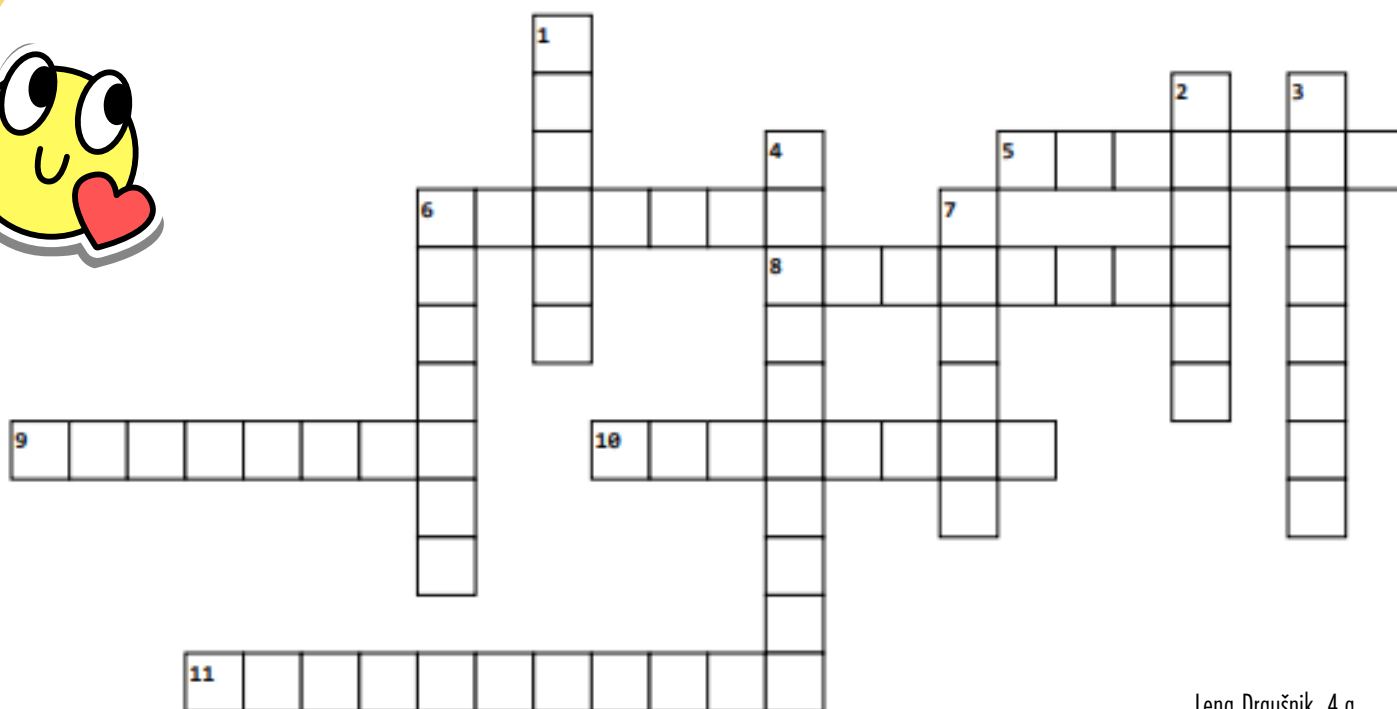
1. Kako se zove naš školski list?
4. Dobriša Cesarić bio je...?
6. Nastavi stih: "Al nek ' se sunce malko skrije, Nestane sve te..."
7. Nastavi stih: "Teče i teče, teče jedan slap; Što u njem znači moja mala..."

OKOMITO

2. Kako se zove djelo napisano u stihovima?
3. Gdje je umro Dobriša Cesarić?
4. Gdje se rodio Dobriša Cesarić?
5. Kako se zove prva zbirka pjesama Dobriša Cesarića?

Dora Stijelja, 4.b

Školska križaljka

Lena Draušnik, 4.a

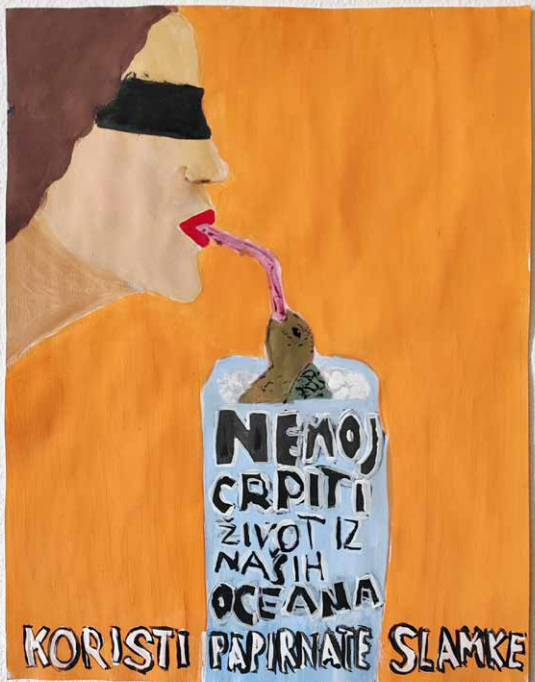
OKOMITO

1. Stvorena sam da brišem tvoje pogreške.
2. Bojaj koliko god želiš dok nas imaš!
3. Uči se strani jezik koji se priča u Velikoj Britaniji.
4. Zbrajanje i oduzimanje, množenje i dijeljenje.
6. U mene spremi svoje olovke, gumice i bojice!
7. Čim sam starija sve sam manja, sa mnom pišeš.

VODORAVNO

5. Na ovom predmetu se uči umjetnost.
6. Uči se o biljkama i životinjama.
8. Trči, trči, skači, hvataj, bacaj!
9. Pjevaj, uči, s notama se muči!
10. Pisati možda nije ti fora, ali na ovom predmetu se mora!
11. Uči se o tehnologiji i računa

LIKOVNA GALERIJA

LIK 2025., "Tragovi vremena"
Tara Čorić, 8. a, tempere

28. Hrvatski dječji festival, "Gitara"
Emma Maslić, 8. b, kombinirana tehnika

Plastelino 2025., "Kralj Tomislav"
Tena Ilkov, 7. b, slikanje plastelinom

Muzej grada Zagreba, "Moj uzor - Mr. Bean"
Ema Reja, 8. a, papir plastika